

Verden søger gensidig sikkerhed og udvikling: Begynd med Oase-planen

6. oktober 2025 (EIRNS) – Verdenssituationen er dramatisk. Helga Zepp-LaRouche, leder af Schiller Instituttet, valgte i sin briefing i dag at begynde med uroen i Europa. I Frankrig trådte den seneste premierminister i dag tilbage, den fjerde på lidt over et år. Sébastien Lecornu meddelte sin afgang mindre end en time efter at have præsenteret sit nye kabinet, som Nationalforsamlingen fandt uacceptabelt. Mange af kabinetsmedlemmerne var genbrug fra den nære fortid. Præsident Emmanuel Macron står over for at udnævne endnu en taber til embedet eller udskrive valg og tabe. I Centraleuropa afsatte vælgerne i Tjekkiet i går den siddende præsident – en tilhænger af EU's indstilling til endeløs krig og nedskæringspolitik. Vælgerne valgte en alternativ kandidat, Andrej Babis, der er imod krigsmageriet...

I Sydeuropa strømmede store menneskemængder ud på gaderne i weekenden og krævede, at folkemordet i Gaza stoppes ... I Spanien demonstrerede omkring 100.000 mennesker i Madrid og 70.000 i Barcelona lørdag den 4. oktober. I Italien rapporterer arrangørerne, at der var 1 million demonstranter i Rom lørdag.

I Amerika er begivenhederne ildevarslede. Washington optrapper retorikken på alle måder om den påståede »legitimitet« af USA's militære handlinger mod venezuelanske interesser. Den 5. oktober udsendte de venezuelanske myndigheder en åben meddelelse til Washington, hvor de advarede om faren for en falsk flag-hændelse, efter at de havde opdaget en plan om at placere sprængstoffer i den

amerikanske ambassade i Caracas. Den 5. oktober talte udenrigsministrene fra Venezuela og Rusland om den voksende trussel. Argentinske medier rapporterer, at den amerikanske præsident Donald Trump har opfordret tre nationer til at deltage sammen med USA i en fælles militær indsatsstyrke i Caribien: Argentina, El Salvador og Ecuador, hvis begrænsede militære kapacitet, kan man sige, ikke står mål med deres politiske holdninger.

Der er velinformerede, om end spekulative, advarsler om, at det meget omtalte møde mellem omkring 800 højtstående amerikanske militærledere den 29.-30. september på Marine Corps Base Quantico i Virginia uden for Washington, D.C., var mere end blot en talerstol for den amerikanske forsvarsminister Peter Hegseth og præsident Trump til at skrue op for kritikken af »politisk korrekthed« og »woke«. Var det et dække for private møder i Southern Command om beredskabet for et amerikansk angreb i Caribien og Centcom om beredskabet for et amerikansk angreb på Iran, som nogle antyder?

Desuden giver minister Hegseth udtryk for, at den voldsomme »krigeriske indstilling«, han kræver i den vestlige halvkugle, også er påkrævet på hjemmefronten. Trump-administrationen indsætter føderale styrker i udvalgte byer og bekæmper enhver opposition i retten. I mellemtiden er der slet ingen handling fra Washington for økonomisk udvikling indenlands eller i den vestlige halvkugle. Det finansielle kompleks af gribbe fortsætter med at regere uantastet, og nu er krypto-valutaer endda indarbejdet i dets operationer. Dette vil ikke vare ved.

Disse to sæt opdateringer – fra Europa og Amerika – er en del af baggrunden for den meget vigtige proces, der er indledt i dag i Egypten, hvor forhandlingerne er begyndt om at iværksætte tiltag for at afslutte konflikten i Gaza, hvor Israel begår folkemord. I Sharm el-Sheikh begyndte i dag »indirekte forhandlinger« mellem den israelske og Hamas-delegationen, med Egypten som mægler, om aftaler om frigivelse og udveksling af gidsler og fanger. Dette er en del af »fase

et« af de igangværende foranstaltninger, der skal udarbejdes.

Nu er det tid til at fremlægge »Oase-planens« tilgang til regionen, udarbejdet for årtier siden i 1975 af statsmand og økonom Lyndon LaRouche, for verdenssamfundet på en endnu mere kraftfuld og bredere måde. Visionen for løsning af konflikten, som den indeholder, kommer fra universelle principper om at tjene befolkningernes fælles interesser ved at skabe betingelser for rigelige forsyninger af vand, energi, fødevarer, produktiv økonomisk aktivitet, sundhedspleje, transport, videnskab og kultur.

Ledere fra den Globale Majoritet mødtes inden for rammerne af disse principper i begyndelsen af september i Kina og det østlige Rusland, på mødet den 1. september i Shanghai Cooperation Organization Council of Heads of State og på Eastern Economic Forum i Vladivostok den 3.-6. september, samt den 3. september ved 80-årsdagen for afslutningen af 2. verdenskrig i Beijing... Døren er åben [for Vesten til at tilslutte sig, er budskabet.].

På mødet i denne uge i den Internationale Fredskoalition (IPC) vil der være ekspertrapporter og diskussion om Oase-planen. Det 123. ugentlige møde i IPC, oprettet for to år siden af Helga Zepp-LaRouche som medstifter, finder sted fredag den 10. oktober.

Billede: Karel Vereycken

Trump taler undvigende om

Tomahawk-langdistancemissiler til Ukraine

Af Carl Osgood

7. oktober 2025 (EIRNS) Den amerikanske præsident Donald Trump fortalte den 6. oktober journalister i Det Hvide Hus, at han »på en måde har truffet en beslutning« om at sælge Tomahawk-krydsermissiler til Europa, så de kan leveres til Ukraine. [Disse missiler, med en rækkevidde på 2.500 km (1.550 miles), kan nå langt ind i det europæiske Rusland, kræver amerikansk teknisk ekspertise for at kunne affyres og er trods deres alder pålideligt dødbringende. De kan bære atomvåben. Hvis de opstilles i Ukraine, vil det udgøre en direkte krigsførelse mellem USA og Rusland. Trump sagde, at han vil vide, hvad ukrainerne planlægger at gøre med missilerne, før han leverer dem. »Hvor de sender dem hen, det må jeg vel spørge om. Jeg vil stille nogle spørgsmål. Jeg ønsker ikke at se en optrapning,« sagde han.

En ukrainsk embedsmand og en kilde tæt på den ukrainske regering fortalte Axios, at de ikke vidste, hvad Trumps beslutning var. Kilden tæt på den ukrainske regering sagde, at embedsmænd i Trump-administrationen i de seneste uger havde udtrykt bekymring over, om USA ville være i stand til at kontrollere Ukraines brug af missilerne, efter at de var blevet købt og betalt af NATO-landene.

Axios bemærker, at den russiske præsident Vladimir Putin har advaret mod, at USA leverer Tomahawk-missiler til Ukraine, og understreget, at Ukraine ikke kan bruge missilerne uden direkte deltagelse fra USA, hvilket ville bringe USA og Rusland i direkte konfrontation og ødelægge enhver positiv fremgang i forholdet mellem landene.

Credit: United States Navy, Public domain, via Wikimedia

Tomme for tomme fremad mod fred i Gaza

af Dennis Small

(EIRNS) 4. oktober 2025 – Efter at have tilkendegivet deres støtte til centrale elementer i den amerikanske præsident Donald Trumps 20-punkts fredsplan for Gaza fra den 29. september, præciserede Hamas' øverste ledere den 4. oktober, at de var parate til straks at indlede forhandlinger om at arrangere frigivelsen af alle gidsler, standse Israels ødelæggelse af Gaza og yde øjeblikkelig humanitær hjælp til den desperate befolkning med hjælp fra De Forenede Nationer. De tilføjede, at de også var villige til at afvæbne sig og aflevere deres våben til en behørigt konstitueret palæstinensisk myndighed, men de præciserede, at en sådan ny myndighed ikke måtte omfatte udlændinge (såsom den forhadte Tony Blair), og at »forsøg på at udelukke Hamas fra den palæstinensiske politiske proces ikke vil lykkes.«

Den palæstinensiske myndigheds præsident, Mahmoud Abbas, hilste også Hamas' og Trumps udtalelser velkommen og opfordrede til en fuldstændig våbenhvile, øjeblikkelig humanitær hjælp »og påbegyndelse af genopbygningsprocessen«. Regionale ledere er i stigende grad opmærksomme på, at det presserende behov for en sådan genopbygningsproces bedst opfyldes af LaRouches Oase-plan.

Den israelske premierminister Benjamin Netanyahu erklærede, at

han ville handle for at gennemføre »den første fase af Trumps plan for øjeblikkelig frigivelse af alle gidsler« og angiveligt beordrede IDF til at standse sin kampagne for at erobre Gaza og kun deltage i »defensive« operationer – hvilket ikke desto mindre førte til, at yderligere 57 gazanere blev dræbt i løbet af en dag.

Men det er ikke kun situationen i Gaza, der fortsat hænger i en tynd tråd; hele den globale strategiske situation er fortsat på knivsæggen. Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, udarbejdede et flyveblad, der blev bredt distribueret den 3. oktober ved Tysklands genforeningsdag i Berlin og Stuttgart, hvor der blandt andet står:

“Bare et par skridt mere i optrapningen, og vi kunne ende i en uigenkaldelig katastrofe – en global atomkrig, der ødelægger alt liv på Jorden. Mange steder i verden ser vi den internationale retsorden gå i opløsning og tilliden mellem stater forsvinde. Militære angreb udføres, selvom diplomatiske forhandlinger er i gang, såsom Israels og USA’s angreb på Iran eller et luftangreb mod Qatar.

“Nationerne i det Globale Syd har mistet al tillid til Vesten, fordi vi i 22 måneder har stået passivt og set rædslerne udspille sig i Gaza, som FN nu officielt har klassificeret som folkemord. De gentagne ukrainske droneangreb på russiske militærflyvepladser i baglandet og på flybaserne Engels og Dyagilevo var angreb på en af søjlerne i Ruslands nukleare triade, dets luftbårne atomare afskrækkelse. Som følge heraf har russiske militærledere måttet antage, at Vesten planlægger et halshuggende angreb mod Rusland. Nu bringer præsident Trumps særlige rådgiver for Ukraine, Keith Kellogg, leveringen af Tomahawk-krydsermissiler til Ukraine på banen, som med en rækkevidde på mere end 1.000 kilometer kan ramme mål dybt inde på russisk territorium...

Den virkelige årsag er, at Vestens forsøg på at etablere en unipolær verdensorden efter afslutningen af Den kolde Krig har

slået fejl. De tidligere koloniserede lande i det Globale Syd er ikke længere villige til at underkaste sig det vestlige overherredømme, fordi Kinas, historisk set, hidtil usete fremgang for første gang giver dem mulighed for at tage ansvaret for deres egen økonomiske udvikling gennem samarbejde med Den nye Silkevej.

I dag samarbejder landene i det Globale Syd med hinanden om at opbygge et nyt økonomisk system, der vil gøre det muligt for dem at udvikle sig på deres egne vilkår. Hvis vi i Vesten ikke var så arrogante, ville vi være glade for, at den Globale Majoritet endelig er ved at overvinde den 500 år lange periode med kolonialisme.

»Vi er nået til et afgørende vendepunkt i historien. Vi kan enten fortsætte den geopolitiske konfrontation med Rusland og Kina og risikere en tredje – denne gang endelig – verdenskrig, eller vi kan beslutte at samarbejde med det nye økonomiske system, der er ved at opstå. For første gang i menneskehedens historie er vi alle i samme båd: Enten går vi ned sammen, eller også åbner vi i fællesskab et nyt, mere humant kapitel i verdenshistorien.«

Credit: UN Photo/Loey Felipe

**Vi synker eller svømmer i
fællesskab:
Den Internationale**

Fredskoalition – møde #122, fredag den 3. oktober 2025

ANASTASIA BATTLE: Goddag – og velkommen til alle. Dette er Den Internationale Fredskoalition; vi holder nu vores 122. møde i træk. Jeg hedder Anastasia Battle og er jeres ordstyrer i dag sammen med Dennis Small, min medmoderator. Tak til både nye og gamle deltagere. Jeg vil især opfordre nye deltagere til at præsentere sig under diskussionsrunden.

Lad mig minde om, hvorfor vi startede dette forum: for at forene den internationale fredsbevægelse. Der er alt for meget intern strid og for mange hindringer for dialog og samarbejde mellem forskellige grupper. Vi vil forbi det og skabe et rum, hvor alle – uanset nationalitet, sprog, religion eller filosofisk ståsted – kan drøfte og koordinere aktiviteter. Hvis du arbejder for ægte fred, er du velkommen her. Del gerne invitationen i din organisation, med venner – eller endda fornuftige “modstandere”, som burde være en del af denne samtale.

For at begynde i dag giver vi ordet til Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Institut og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo, Helga.

HELGA ZEPP-LAROCHE: Velkommen til jer alle. Mens verden – eller i det mindste den største del – stadig holder vejret for at se resultatet af den såkaldte fredsplan for Gaza, har præsident Trump nu givet Hamas frist til mandag den 6. oktober til at svare. Det palæstinensiske folks skæbne hænger fortsat i luften, og det forfærdelige folkemord fortsætter på jorden.

Ikke desto mindre vil jeg begynde et andet sted: med præsident Putins grundlæggende tale ved Valdai-klubbens møde i Sochi. Det er efter min mening en besked til verden, der absolut ikke bør overses. Jeg vil bede alle medlemmer af IPC om at sikre, at den spredes bredt. Putin sagde klart og eftertrykkeligt, at Rusland ikke planlægger et angreb på NATO. Al snak herom i

vestlige medier og politik er ubegrundet – det er nonsens. Han forklarede, at dette tjener som afledning fra indenrigspolitiske problemer, og at de europæiske befolkninger ikke deler deres ledes ideer. Han understregede også, at Vestens forsøg på at isolere Rusland er slået fejl – ligesom bestræbelserne på at etablere en hierarkisk verdensorden med Vesten øverst. Som eksempel på, hvorfor isolationen er mislykket, nævnte han Ruslands nære venskaber, især med Kina og Indien – de to mest folkerige og blandt de hurtigst voksende lande – som Rusland i dag har endnu tættere relationer til end nogensinde.

Han advarede samtidig Vesten mod at affeje hans ord som propaganda. Dette er en afgørende mulighed, et tilbud om fred – men baseret på gensidig respekt og respekt for suverænitet. Vejen til stabilitet er stadig åben. Det vil jeg virkelig understrege, for krigspropagandaen i Europa er i den seneste tid blevet øredøvende. Det er vigtigt, at Putin bruger sin årlige Valdai-tale til at give Vesten et klart tilbud om dialog, som i øjeblikket er udelukket, hvis man ser på Merz, Macron eller andre vestlige ledere. Disse ledere – Merz, Macron, Steinmeier og mange flere – mødtes i dag i Saarbrücken i anledning af Tysklands genforeningsdag, 3. oktober. Feststedet skifter årligt; i år var det Saarland. Macron var inviteret, men jeg fandt ikke talerne bemærkelsesværdige.

Det er også vigtigt, at Putin nævnte truslen om, at Tomahawk-krydsermissiler kan blive leveret fra USA til Ukraine. Det ville være en ny fase i optrapningen, for det kan ikke ske uden amerikansk støtte. Der var desuden flere andre markante udtalelser: Peskov kritiserede EU's forsøg på at stjæle 130 milliarder – midler, der i øjeblikket befinder sig i en belgisk bank – og advarede om enorme konsekvenser, hvis de blev beslaglagt "af en kriminel bande". Alexej Pushkov, medlem af Forbundsrådet, sagde, at Vestens nuværende krigsophidselse minder om 1914, og at Europa igen er krigens kilde. Han kommenterede også Trumps tale i Quantico, Virginia, hvor Trump

sagde, at USA skal blive så militært stærkt, at ingen tør angribe det; Pushkov mente, at dette desværre er en tilbagevenden til neokonservativernes doktrin. Han nævnte ikke Wolfowitz ved navn, men henvisningen var klar: USA må aldrig tillade, at nogen nation eller blok overhaler dem økonomisk, militært eller politisk. Ifølge Pushkov er dette urealistisk, da Kina allerede har overhalet USA økonomisk.

Lavrov talte også i Sochi og beskrev Europa som aggressivt og farligt; han pegede særligt på Tyskland som det mest revanchistiske land. Han citerede Merz for at kræve fortsat inddæmning af Rusland – også efter en potentiel afslutning på krigen i Ukraine.

Ungarns premierminister Orbán, der deltog i EU-topmødet i København, udsendte efterfølgende en erklæring: hans indtryk var, at Europa forbereder sig på krig. Det er naturligvis dybt bekymrende. Jeg vil derfor opfordre jer alle til at udbrede Putins budskab om, at Rusland ikke har til hensigt at angribe NATO; det kan være med til at gennembryde propagandaen. For eksempel afviste den tidligere generalinspektør for Bundeswehr og tidligere formand for NATOs Militærkomité, Harald Kujat, anklagerne om, at Rusland skulle have krænket Estlands luftrum og sendt droner ind i Polen. Han påpegede, at påstandene er ubegrundede, at luftrummet er dårligt defineret i den pågældende korridor, og at det russiske fly – ifølge hans beregninger – befandt sig i internationalt luftrum. Det er vigtigt, at en så højtstående tidligere NATO-officer siger det.

Om Gaza: I dag er der generalstrejke i Italien, indkaldt af to fagforeninger – USB og CGIL – som reaktion på, at den israelske flåde har opbragt Freedom Flotilla, spredt den og arresteret nogle af deltagerne, som siden er blevet deporteret. Foreløbige rapporter taler om meget omfattende nedlukning. Det siger noget om den voksende vrede og afsky hos store dele af verdens befolkning. I Tyskland derimod blev 50 demonstranter i Berlin, som protesterede mod lignende

interventioner fra IDF, arresteret, og en anden demonstration blev slet ikke tilladt. Vigtigt er det også, at professor Janina Dill fra Oxford i et langt interview med Deutsche Welle advarede Tyskland om de juridiske konsekvenser: at landet kan anklages for medvirken til folkedrab og for at svigte sin forpligtelse til at forhindre det – samt for overtrædelser af Genève-konventionen. Hun sagde desuden, at Tyskland desværre har draget den forkerte konklusion af Holocaust – tragisk for Tyskland, men naturligvis også for Palæstina – og at den tyske linje underminerer folkeretten med stor strategisk betydning.

Hvad bør vi gøre? Situationen er efter min mening uholdbar. Jeg er glad for, at hr. Kutta er med i dag; han kan give et bedre indblik i udviklingen. Men når palæstinenserne rettigheder ikke er repræsenteret i forhandlingerne, når Hamas stadig diskuterer et svar, og Trumps frist udløber mandag, ser det ikke lovende ud. Derfor må Den Internationale Fredskoalition fremskynde vores krav: Den eneste vej til fred i regionen er Oase-planen. Der skal naturligvis være øjeblikkelig våbenhvile, humanitær hjælp og en tostatsløsning – alt dette straks. Men kun en omfattende regional udvikling med fokus på vand – Oase-planen – kan skabe en stabil fremtid for alle lande i regionen.

Som jeg ofte har sagt, kan dette kun lykkes, hvis verden bevæger sig mod et nyt paradigme: en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der tager hensyn til alle landes legitime interesser – i Westfalsk ånd. Chancen for, at verden går i den retning, er ikke ringe, når man ser på BRIKS- og SCO-landenes bestræbelser på en mere retfærdig økonomisk orden. Præsident Xi Jinping har fremhævet idéen om en sådan global arkitektur, bl.a. med Global Governance Initiative – et detaljeret forslag til at reorganisere relationerne mellem nationer, så Bandung-ånden og principperne for fredelig sameksistens kan herske globalt. Vi må overbevise Vesten – Europa og USA – om, at den eneste måde at undgå en fremtidig katastrofe, ja en global atomkrig, er at opgive geopolitikken

og etablere relationer, hvor hvert land, stort som småt, er ligeværdigt og har lige ret til sikkerhed og udvikling. Lykkes det – som med Den Westfalske Fred – kan vi gå ind i en ny epoke for menneskeheden. Men folk skal vide, at muligheden findes; massemedierne omtaler den ikke, og flertallet anerkender ikke, at den er reel. Jeg nævnte Putins Valdai-tale, fordi den afspejler den ånd, vi ser i Tianjin, i SCO og i BRIKS. Han sagde igen: Vejen til stabilitet er stadig åben, hvis Vesten reagerer positivt.

Vi må derfor koncentrere os om at gøre denne mulighed kendt. Hvis folk ikke kender til den, kan de ikke vælge den. Det var min indledning.

Bemærkninger under diskussionen:

Professor Pires sagde noget vigtigt: at vi må forene kræfterne. Hvis løsningen blev kendt i alle lande og miljøer, kunne vi skabe en international udviklingsbevægelse. Kineserne har netop offentliggjort en rapport om verdens største vandforvaltningsprojekt – hundreder af delprojekter; større end NAWAPA ville have været. Det er den tilgang, vi har til Mellemøsten med Oase-planen. Tilsvarende gælder Latinamerika: den bio-oceaniske jernbane og den bredere infrastrukturudvikling. Efter min mening er det eneste reelle modspil til de store teknologivirksovermagters magt over big data, sociale medier og de traditionelle medier, at befolkningerne lærer, hvad der faktisk er inden for rækkevidde.

Vi må gå sammen og sørge for, at flere ved, hvor "let" det kunne være at få verden ud af denne krise – hvis vi enes om fred gennem udvikling.

Lad mig præcisere: Når vi taler om fred gennem udvikling, taler vi ikke imod retfærdighed. Vi taler for at beskytte folkeretten (Völkerrecht), som er under nedbrydning, når lande igen og igen bryder den. Verden har set på folkemordet i Gaza

i 23 måneder; det viser manglende respekt for folkeretten. USA angreb Iran, mens de foregav at forhandle – hvem stoler fremover på sådant “diplomati”? Netanyahu har godt nok undskyldt for at bombe Qatar, men handlingen står tilbage. Også de forhold, Larry Johnson nævnte om Venezuela, peger i samme retning.

Der er et klart behov for at genoprette folkeretten. Men situationen er gået så langt, at vi de facto lever i en verden uden lov og orden. Derfor efterlyser vi en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Den Westfalske Fred lykkedes, fordi man fastsatte principper: For fredens skyld måtte man ikke glemme, men til sidst tilgive forbrydelser begået af begge sider. Det er vigtigt. Endnu vigtigere: uden en positiv fremtidsvision – for de unge, civilbefolkningen og alle, der ikke deltog i kampene – findes der ingen vej til varig fred. FN-debatten har ofte haft mantraet “først den politiske løsning, først retfærdigheden” – og hvor har det bragt os? Ingen vegne. Et globalt momentum for fred gennem udvikling er ved at opstå gennem BRIKS-landene, BRIKS+, SCO, Den Eurasiske Økonomiske Union, ASEAN, CELAC – og i nogen grad Den Afrikanske Union og OIC. Hvis disse organisationer samler sig om at opbygge en mere menneskelig verden, bliver spørgsmålet dynamik: Hvordan skaber vi en bevægelse, så den ene procent med våben, banker og penge overvældes af det store flertal – uden vold? Hvis 99 % kræver en mere human verden, hvor alle børn har mad, medicin, vand og uddannelse, og hvor alle kan udfolde deres potentiale – og hvis mennesker forpligter deres livsværk på at realisere det – vil det være en kraft stærkere end kampvogne og missiler.

Vi må sætte denne globale udviklingsbevægelse i gang. Jeg lykønsker den 78-årige, der netop talte – velkommen i ungdomsbevægelsen! Og fader Bury: du er allerede æresmedlem; din ånd er yngre end mange unges. Retfærdighed er nødvendig, men hvis vi først insisterer på at ophæve den ene sides forbrydelse, og den anden insisterer på den andens, kommer vi

ingen vegne. Der findes allerede rammer: Den Internationale Domstol har truffet foreløbige afgørelser; Den Internationale Straffedomstol ligeledes. De skal håndhæves. Men uden en optimistisk ånd og viljen til at skabe en bedre verden fører juridiske skridt, isoleret set, ingen vegne – som erfaringen viser.

Omvendt: Hvis hele generationer i Afrika, Europa, Latinamerika, Asien og USA kæmper for retten til udvikling, vil det bøje de værste tyranners arme – som Friedrich Schiller ville sige.

Afsluttende bemærkninger:

Hr. Hellegouarch: Det er netop det, vi forsøger – at forene verdens befolkninger om udviklingsidéen. Hold gerne kontakten med os mellem fredagsmøderne, hvis I har forslag til arrangementer eller begivenheder. Kontakt Anastasia.

Penge er naturligvis et spørgsmål, men ikke kun finansiering som sådan – det handler om det oligarkiske princip. Historisk har rige familier eksisteret, som investerede i det fælles bedste. Medicierne i renæssancens Italien var fx den største finansfamilie og finansierede oversættelsen af Platons værker, bragt til Koncilet i Firenze af de ortodokse. Pointen er: Det centrale er ikke "penge" i sig selv, men hvad de bruges til.

LaRouche – ligesom USA's grundlæggere og Alexander Hamilton – skelnede skarpt mellem finanskapital og industrikapital: Kredit til fysisk produktion er et nødvendigt redskab. Men når penge skaber penge, bliver milliardærer blot rigere. Lad os ikke forveksle disse ting.

Til Isabel: Din bekymring er berettiget. En amerikansk intervention i Venezuela kunne udløse en eksplosion i hele Latinamerika. For at give Trump tvivlens fordel: Han har nogle gange den rigtige intention – men mange begynder at kalde ham "Biden II", fordi han ofte fortsætter samme politik. Vi bør ikke fordømme ham totalt, så længe russerne holder linjerne

åbne, og udenrigsminister Rubio stadig taler med Lavrov. I en verden, der hænger i en tynd tråd, er selv små åbninger vigtige. Jeg kan sagtens forestille mig, at ledere som Modi, Xi og Putin individuelt forsøger at gøre det klart, at verden ikke må skubbes ud over kanten. Jeg frygter, at USA's seneste sikkerhedsdoktrin, som definerer den vestlige halvkugle som prioriteret strategisk interesse, er en drivkraft bag det nye fokus på "karteller" i Latinamerika – og at ønsket om at holde Kina ude spiller en stor rolle.

Tilbage til kernen: Vi må seriøst opbygge en global udviklingsbevægelse. Og en rettelse, Anastasia: De demonstrations billeder, du viste, var ikke fra i dag, men fra for nogle dage siden; den demo havde faktisk 100.000 deltagere – langt flere end i dag. Den handlede hovedsageligt om Gaza; dagens handlede om en række punkter, herunder udstationering af amerikanske langdistancemissiler fra 2026. Vi må analysere forskellen, når vi taler med deltagere fra Berlin.

Vi må få folk til at forstå, at udvikling for alle er en idé, som det Globale Syd allerede har taget til sig – og at vi i Europa og USA må anerkende Globalt Syds legitime ambition om endeligt at overvinde 500 års kolonialisme. Det var faktisk Franklin D. Roosevelts intention med Bretton Woods. Var han ikke død på det skæbnesvangre tidspunkt, ville systemet – oprettet i 1940'erne – formentlig have indeholdt billige lån for at overvinde underudviklingen på den sydlige halvkugle. Bretton Woods gav to årtiers stabilitet i de industrialiserede lande, men udelod Roosevelts centrale vision. I mine øjne er dette nøglen.

Når det Globale Nord forstår, at vi har en moralsk forpligtelse til at gøre op med slaveriets og kolonialismens forbrydelser og hjælpe disse lande til fuld udvikling, falder brikkerne på plads: udviklingen af Gaza, Haiti, Sudan, Yemen, Afghanistan – alle områder ramt af sult – bliver konsekvensen af den erkendelse. Verden kan ikke forblive delt mellem en lille, velstående del med industri og store kontinenter

fastholdt i fattigdom. Det er en moralsk uretfærdighed, der må afhjælpes. Accepterer man det, begynder man at tænke i det nye paradigme: en sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der tager hensyn til alle landes interesser – i sikkerhed såvel som i udvikling.

Sætter vi idéen om én menneskehed først, og at hvert land har samme ret som alle andre til udvikling, overvinder vi geopolitikken. Alle problemer kan derfra løses i den ramme. Til det behøver vi en massebevægelse – især unge. Mange mener, at Europas etableringer er fordegenererede til at reformere sig; derfor må næste generation til for at rette uretfærdighederne. Problemet er, som professor Starr kreativt viste, at vi måske ikke når så langt, hvis vi ikke ændrer kurs nu.

To opgaver til næste gang:

1. Fader Burys smukke erklæring bør sendes til så mange sogne, præster, moskéer og andre religiøse institutioner som muligt – gerne også til pave Leo XIV. Lad os udarbejde et kort følgebrev og dele materialet i chatten.
2. Selvom der kan være ophavsret på videoen, professor Starr viste, kan alle downloade den og sende den direkte som individuel e-mail til politikere, I betragter som krigsmagere – især sekvenser, der viser konsekvenserne af atomkrig. Modtager en sådan politiker nogle tusinde e-mails med disse billeder, vil det gøre indtryk.

Fortsæt med at organisere, så deltagelsen i IPC vokser. Ræk ud til hele fredsbevægelsen – og til dem, som endnu ikke har forbundet kampen mod krig med krigens årsager: underudvikling. Fred gennem udvikling må være udgangspunktet for næsten alle verdens kriser.

Fader Harry Burys indlæg til Den Internationale Fredskoalitions møde, fredag den 3. oktober 2025

FADER HARRY BURY:

Mange tak, Anastasia, for at invitere mig til at dele, hvad der sker i vores område. Som romersk-katolsk præst i tvillingebyerne St. Paul og Minneapolis i Minnesota, USA, grundlagde jeg foreningen Twin Cities Nonviolent. Vores mission er at skabe et miljø, hvor Twin Cities og omegn kan blive fri for vold. I den forbindelse har vi indledt et samarbejde med Schiller Instituttet for at fremme Oase-planen (*Oasis Peace Plan*) – fred gennem udvikling, især økonomisk udvikling.

Denne plan er allerede ved at blive realiseret af BRIKS-landene – Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika – og mere end 14 andre lande, hovedsageligt fra det Globale Syd, har sluttet sig til. Samlet repræsenterer de måske tre fjerdedele af verdens befolkning. Det er bemærkelsesværdigt.

Målet er, at de udviklede lande stopper rivalisering og i stedet samarbejder om at hjælpe de underudviklede, så alle oplever lighed, og alle lande er ligestillede. Som følge heraf har borgmestrene i St. Paul og Minneapolis erklæret deres byer for aktivt ikke-voldelige byer. Schiller Instituttet og Twin Cities Nonviolent fungerer således som forbilleder for samarbejde – internationalt ved at fremme Oase-planen og lokalt ved at hjælpe tidligere bandemedlemmer i det nordlige Minneapolis til at udvikle sig, få jobs med en løn til at leve af eller, hvis de ønsker det, starte egen virksomhed. Fremover vil vi tilbyde samme uddannelse til unge krigere i Afrika. Vi

inviterer alle i Den Internationale Fredskoalition til at slutte sig til denne mission.

Vi overvejer også at skrive til pave Leo og bede ham fremme Oase-planen globalt, så flest mulige mennesker inddrages. Oase-planen skaber håb for de håbløse. Mange tak.

Fra arkivet: Støt LaRouches Oase-plan for fred og udvikling mellem Israel og Palæstina, og i Sydvestasien.

Se og del den 14 min. video

4. oktober 2025 – Mens der forhandles om Trumps 20-punkt Gaza plan skal vi ikke sidde med hænderne i skødet for at se, hvad der vil ske, men organisere for Lyndon LaRouches Oase-plan for fred gennem udvikling.

Her er LaRouche-organisationens 14-minutter lang video fra februar 2024 og den danske afskrift.

Ny LaRouche-organisation video:

'Oase-planen – LaRouches løsning for Sydvestasien'

11. februar 2024 – LaRouche-organisationen (TL0) udgav den 10. februar en smuk ny video, " Oase-planen – LaRouches løsning for Sydvestasien" (Først på Rumble, nu på YouTube). Den 14

minutter lange produktion fremlægges af Jason Ross, TLO's talsmand og videnskabelige kontaktperson. Han præsenterer historien, geopolitikken og den økonomiske geografi i Palæstina og Israel og den større region, og beskriver konkret, med kort og illustrationer, elementer af de teknologier, den finansiering og integration i LaRouches "Verdenslandbro-skabelon", der skal finde sted som "vejen til fremskridt" og fred. Ross afslutter med at spørge: "Hvad med dig? Vil du handle for at give mening til de menneskers liv, der er gået til grunde? Vil du være en stemme for fred og udvikling?"

Skriv under for at støtte Oase-planen:
https://schillerinstitute.nationbuilder.com/support_the_larouche_oasis_plan_for_peace_and_development_in_southwest_asia.

Artikel om videoen:

Oase-planen: Nøglen til fred i Sydvestasien

11. februar 2024 (EIRNS) – Krige begynder ikke ud af ingenting, som om de manifesterer sig øjeblikkeligt ved at affyre en kugle mod det forkerte mål. Forsimplede historier som denne bruges kun som redskaber til at påvirke den offentlige mening ... Tværtimod er krige, og historie generelt, en del af en dynamisk proces, som må forstås som en helhed – i hvert fald hvis man gerne vil slippe ud af de undertrykkende manipulationer, som bevidst bliver brugt imod én.

I tilfældet med Israels folkemorderiske krig i Gaza startede historien helt sikkert længe før den 7. oktober, og meget bør siges og er blevet sagt om den. Men ud over de seneste årtiers forhold mellem israelere og palæstinensere – hvor vigtigt det end er – er der en større proces, som begivenhederne er en del af, og som ofte overses af selv de mest velmenende aktører. Det er den historiske arv fra det britiske imperiums skabelse og manipulation af den region, der kaldes "Mellemøsten", skamløst skåret op som en del af Storbritanniens store spil

for over 100 år siden, og udnyttet for sine omfattende råstofreserver til og med i dag. Denne arv og dens fortsatte realiteter i nutidens anglo-amerikanske unipolære orden gør faktisk fred umulig og krig uundgåelig.

Den nyligt udgivne video "Oasis Plan" fra LaRouche-organisationen er et afgørende værktøj i denne henseende. Videoen beskriver Lyndon LaRouches forslag til en oase-plan, som skitserer en plan for infrastrukturel udvikling af den region, der i øjeblikket bebos af både Israel og Palæstina. Af særlig vigtighed er vand og energi – primære elementer, som regionens fremtid vil afhænge af, og som Palæstina i øjeblikket knap nok råder over.

Videoen giver en smuk vision for, hvordan regionen kan blive blomstrende og velstående, ikke mindst fordi den ligger ved den legendariske "civilisationens korsvej" mellem kontinenterne Europa, Afrika og Asien. Denne form for transformerende infrastruktur og relateret økonomisk udvikling har været forbudt af nutidens imperiale arkitektur, og kun ved at ændre den kan langsigtet fred gøres mulig. Selvom Oase-planen ikke er tilstrækkelig i sig selv, vil den være et afgørende skridt i retning af en velfungerende fredsaftale mellem Israel og Palæstina.

I dag står Sydvestasien på randen af en katastrofe. Israelske tropper er ved at gøre sig klar til en storstilet invasion af Rafah, den eneste by i Gaza, som de fordrevne er flygtet til. Der er kun lidt vand, næsten ingen mad og ingen husly. Sanitets- og sundhedsfaciliteter er stort set blevet ødelagt af israelerne, som nu forsøger at fjerne den vigtigste humanitære hjælpeorganisation, UNRWA. Premierminister Netanyahu har lovet at fortsætte, og den amerikanske regering har kun vist ubetydelig modstand. En første bølge af luftangreb blev udført fredag aften den 9. februar.

Hvis denne aktion får lov til at fortsætte, vil det ikke kun betyde en tragedie for befolkningen i Gaza, det vil potentielt

betyde en katastrofe for hele verden. Mange lande i hele regionen har allerede advaret om, at konflikten vil blive optrappet langt ud over dens nuværende grænser – som en krudttønde, der venter på at eksplodere. Det er ikke kun Palæstina, der står på spil; det er menneskeheden.

Der skal ske en hurtig ændring. Demonstrationer bryder ud globalt imod det, efterhånden som flere og flere ser det absurde i at finde på undskyldninger for at retfærdiggøre et folkemord. Det haster med en våbenhvile, som må følges op af indkaldelsen til en international fredskonference og skridt mod gennemførslen af en to-statsløsning for Palæstina, som FN blev enige om i 1947.

Men for at løse den underliggende dynamik, der har bragt os til dette punkt i dag, og som fortsætter med at føre verden mod en global krig mellem supermagter, må LaRouche-løsningen for fred gennem økonomisk udvikling til gensidig fordel lægges på bordet. Vi må have modet til at tænke stort.

Den danske oversættelse af videoen:

Oase-planen: (Lyndon) LaRouches løsning for Mellemøsten

1: Våbenhvile nu!

Hele verden er vidne til de rædsler, som det palæstinensiske folk udsættes for, og som vi hver dag ser i form af videoer. Men ødelæggelsen fortsætter, aktivt støttet af USA og et faldende antal andre lande. Menneskehedens moralske evne til at overleve er ved at blive testet. Dette rædselsshow må ophøre, og det starter med en øjeblikkelig, betingelsesløs våbenhvile.

I skrivende stund vil Sydafrikas sagsanlæg mod Israel for folkedrab ved Den Internationale Domstol blive behandlet om blot et par dage.

Fred er mulig, men det er ikke en fred, der vender tilbage til

den 6. oktober! Før Hamas' invasion den 7. oktober levede det palæstinensiske folk og hele den region, der populært kaldes Mellemøsten, i en frygtelig virkelighed, som en kedel af konflikt, der bevidst blev opretholdt med geopolitiske formål, en uholdbar og uretfærdig spænding.

Løsningen kræver anerkendelse af en palæstinensisk stat i overensstemmelse med FN's Sikkerhedsråds resolution 242, som blev enstemmigt vedtaget af Sikkerhedsrådet i 1967. Dette er det første skridt mod en langsigtet løsning, såsom to-statsløsningen, der støttes af Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche.

Men løsningen er ikke lokal, ikke regional; i dag er den nødt til at være international. Kina har foreslået en international fredskonference for at udvikle en varig vision for at skabe palæstinensisk-israelsk og arabisk-israelsk fred.

De fejl der førte til, at Oslo-aftalen fra 1993 gik i vasken, må ikke gentages. Der skal opnås enighed om sikkerhedsgarantier for alle parter i regionen. Og det inkluderer at finde løsninger på de potentielt eksplosive situationer andre steder, i Libanon, Syrien, Irak, Yemen, Libyen og Sudan, som alle er resultatet af årtiers farlig geopolitik.

2. Oase-planen, foreslået af Lyndon LaRouche

Men uden økonomisk udvikling, uden en levedygtig og meningsfuld vej til udvikling i fremtiden, er politiske aftaler i sig selv uholdbare. Befolkningen i regionen skal vide, at deres børn vil få en bedre fremtid, et bedre liv. Fred gennem økonomisk udvikling er det eneste succesfulde grundlag for en varig og retfærdig fred i regionen. Det er, hvad den israelske premierminister Yitzhak Rabin indså – der er ikke noget rent militært grundlag for fred eller sikkerhed; udvikling er afgørende.

En skitse til fred gennem økonomisk udvikling eksisterer

allerede, i form af LaRouches program for at bygge en Verdenslandbro, i dag eksemplificeret ved Kinas Bælte- og Vej-Initiativ, som mere end 150 nationer har tilsluttet sig, inklusive alle Palæstinas og Israels naboer. Verdenslandbroen er ikke kun en specifik plan for vækst; den er en afvisning af anti-vækst herredømme i form af neo-kolonialisme og grøn malthusianisme.

En stærk økonomisk genopbygnings- og udviklingsplan er især nødvendig for en levedygtig palæstinensisk stat. Lyndon LaRouche lagde den frem for 30 år siden. Den bærer navnet Oase-planen.

Umiddelbart efter at de israelske og palæstinensiske ledere i 1993 havde underskrevet Oslo-aftalen i Det Hvide Hus, opfordrede Lyndon LaRouche og hans medarbejdere indtrængende parterne og det internationale samfund til at gennemføre økonomiske udviklingsprojekter for at opretholde og fremme fredsprocessen. LaRouche og hans medarbejdere udviklede Oase-planen, som både omfattede visse økonomiske forhold i bilag IV til Oslo-aftalen fra 1993 – som blev kaldt "Protokollen om israelsk-palæstinensisk samarbejde vedrørende regionale udviklingsprogrammer" – og desuden opfordrede til yderligere vigtige vand- og energiprojekter og andre projekter, som LaRouche havde bemærket var nødvendige i midten af 1970'erne.

Oase-planen fokuserede primært på at tackle den største barriere for udvikling i regionen – knapheden på ferskvand – gennem opførelsen af et netværk af afsaltningsanlæg, der kunne omdanne det rigelige havvand til ferskvand. Og disse anlæg skulle ikke kun ligge på Middelhavskysten; de skulle bygges langs to nye kanaler: en, der forbinder Det Røde Hav med Det Døde Hav, og en anden, der forbinder Det Døde Hav med Middelhavet. For at gøre det klart, så er disse nye kanaler eller akvædukter ikke beregnet til fragtskibsfart, som et alternativ til Suez-kanalen – deres formål er at transportere vand. På grund af Det Døde Havs lave højde, som er mere end 400 meter under havets overflade, kan det strømmende vand også

undervejs levere elektricitet fra vandkraft, som kan bidrage til at drive afsaltningsanlæggene og udviklingen mere generelt. Anlæggene kan også drives af de store mængder naturgas, der findes ud for Gazas, Israels, Libanons, Syriens og Egyptens kyster. Men vigtigst af alt opfordrer Oase-planen til at gå helt ud over vandkraft og kemiske brændstoffer ved at bygge atomkraftværker langs disse kanaler og ved Middelhavets og Det Røde Havs kyster for at producere rigelig elektricitet og afsalte havvand til at gøre de store ørkener i regionen grønne og til at drive en industriel proces i Palæstina, Israel, Jordan, Syrien, Libanon og Egypten.

Brugen af atomkraft til energi ville frigøre regionens kulbrinteressourcer, så de kunne bruges kemisk til at producere industrielle materialer gennem petrokemiske mellemprodukter.

De atomdrevne komplekser kunne bruge sikre gasafkølede højtemperaturreaktorer med stenbund af den type, der netop er taget i brug i Shidao Bay i Kina.

De nye menneskeskabte floder, der skabes ved afsaltning, vil i høj grad udvide potentialet for agroindustriel udvikling i hele regionen og få ørkenerne – og økonomierne – til at blomstre!

LaRouche forklarede nødvendigheden af at udvikle nye vandkilder i en tale i 1994. LaRouche: "Man kan ikke imødekomme vandforbruget for en moderne befolkning, for både den palæstinensiske og israelske befolkning, under de nuværende forhold. Der er en konflikt om vand, fordi israelerne sandt at sige har brugt deres erobringer til at fratage vand fra alle. Det er en af konflikterne med Syrien om Golan-højderne. I Libanon involverer det Litani-floden og lignende emner."

Udviklingen af energi og vand skal ledsages af et netværk af transportinfrastruktur, der opgraderer den fysiske

sammenhængskraft mellem alle regionens nationer og forvandler en konfliktfyldt region, en barriere for forbindelsesmuligheder, til et knudepunkt for interaktion, til en korsvej.

En motorvej, der forbinder Vestbredden med Gaza-striben, og som forbinder den palæstinensiske stat, er en absolut nødvendig del af dette netværk.

Regionale motorveje og jernbanenetværk vil gøre det muligt for hele området at operere fra en højere økonomisk platform. LaRouche foreslog også en udvidelse af Suez-kanalen med industrizoner på begge sider, en opgave, som Egypten har udført i de senere år. LaRouche har siden 1975 argumenteret for, at denne region, som er civilisationens korsvej og geografisk placeret mellem Det Indiske Ocean og Middelhavet og mellem Europa, Asien og Afrika, har en unik position som et industrielt og logistisk knudepunkt. Olie og naturgas vil være råstoffer til industriel produktion af plastik, maling og mange andre nyttige materialer, i stedet for at blive eksporteret som råmateriale, der primært bruges til simpel forbrænding.

Opgraderingen af tilgængeligheden for at muliggøre højere udviklingsniveauer har været et nøgleelement i Kinas foreslåede Bælte- og Vej-Initiativ i 2013.

At bruge denne region som en landbro mellem kontinenter, hvor stormagter som USA, Kina, Rusland og EU bidrager til udviklingen, vil stabilisere området og undervejs hjælpe med at cementere de bedre relationer mellem supermagterne, som vil have været en forudsætning for, at det kunne realiseres.

Videnskabeligt, teknologisk og kulturelt samarbejde og udveksling er nøgleelementer i den forandringsproces, som Oase-planen er udtryk for.

Ved at samarbejde om at bekæmpe ørkenen, snarere end hinanden, vil folk i regionen bedre kunne genkende det menneskelige i

hinanden, menneskets fælles evne til at opdage naturens principper og forandre vores forhold til miljøet omkring os. Der findes ingen menneskelige dyr.

Så hvordan skal vi finansiere alt dette, og hvem skal betale?

3. Finansiering

En del af finansieringen vil komme fra finansiel bistand, som bliver gjort lettere ved at smede sværd om til plovjern, ved at omdanne det militær-finansielle kompleks' industri- og forskningskapacitet til produktiv anvendelse, som beskrevet i en undersøgelse fra EIR.

Bortset fra international bistand kan der opnås 100 milliarder dollars i kredit over et årti til genopbygning af palæstinensiske områder og den fulde opbygning af Oase-planens infrastruktur. Dette kan organiseres gennem udviklingsbanker, der er tilknyttet BRIKS-plus-nationerne, herunder Den Islamiske Udviklingsbank i Saudi-Arabien, Den Nye Udviklingsbank med hovedsæde i Kina og andre nationale udviklingsbanker i den sydvestasiatiske region. De statslige investeringsfonde i de store regionale BRIKS-plus-lande kan bidrage til at kapitalisere disse udviklingsbanker til dette formål. Landene i Golfstaternes Samarbejdsråd har statslige investeringsfonde med en kapital på omkring 4 billioner dollars. Denne kapital har traditionelt været placeret i finans-, bank- eller ejendomsaktiver fra det fallerede transatlantiske system. Nu er disse lande i stedet på udkig efter mere produktive investeringer i Eurasien og Afrika.

Denne investering kan udgøres af gunstige udviklingslån fra disse banker – for eksempel af 20 års varighed med en rente på 2% og en indledende afdragsfri periode på 5 år, hvis det er nødvendigt.

Afdragene på disse udviklingslån vil, i hvert fald hvis de ydes i den nærmeste fremtid, skulle betales af staten Israel, som er den stat, der i dag besætter og beskatter hele området Israel og Palæstina. USA, og måske andre nationer, som bestemt på en international freds- og udviklingskonference, bør være

garant for disse gældsbetalinger.

Organiseringen af genopbygningsarbejdet og opbygningen af Oase-planens infrastrukturer kan organiseres under bemyndigelse af FN's fredsbevarende missioners militære logistiske enhed og FN's hjælpeorganisation for flygtninge i Palæstina og alle andre myndigheder, der er nødvendige.

Disse ordninger bør alle formelt vedtages af de involverede nationer inden for rammerne af en international fredskonference om Israel og Palæstina, som det haster med at få organiseret. Internationale forpligtelser til udvikling, både gennem disse særlige projekter og som et paradigme, skal indgås.

4. En fredsvision

At opnå fred i Sydvestasien, ikke kun mellem israelere og palæstinensere, men mellem alle landene i hele regionen, vil markere en ny epoke i menneskehedens historie, da en region, der er kendt for konflikt, forvandles til en region med forbindelsesmuligheder, der står ved korsvejen mellem tre kontinenter.

Oase-planen er ikke en fjern forhåbning om, hvad der kan opnås mange år ude i fremtiden efter freden. Det er kun gennem et paradigme for internationale relationer, der understøtter denne tilgang, at fred overhovedet er mulig!

Der er et akut behov for at stoppe drabene, for en våbenhvile nu. Men lige så påtrængende er behovet for en vision om varig fred, der langt om længe vil forme en fredelig og fremgangsrig skæbne for regionen.

Hvert minut, krigen fortsætter, bringer mere død, mere bitterhed og større vanskeligheder med at opnå fælles velstand. Det må slutte nu!

Retfærdighed for dem der er døde, dem der er blevet såret, dem der har lidt, kræver, at den forfærdelige vold vækker det internationale samfunds samvittighed og intellekt, ikke blot

for at sige "aldrig igen", men for altid at afslutte det geopolitiske paradigme, der er oprindelsen til de fleste konflikter i verden i dag. Oase-planen kan i dag ikke gennemføres som en ren regional plan – en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur er påkrævet globalt.

Stemmerne fra det Globale Syd bliver stærkere og mere selvsikre. Moralsk autoritet, nu og i fremtiden, afhænger af, hvordan vi handler i dag.

5. Efterskrift

LaRouche skrev i 1978:

"Det eneste menneskelige er at give de dødes liv og lidelser mening, ikke blot ved at skabe fred i Mellemøsten, men ved at skabe grundlaget for en fred, som giver de nuværende og fremtidige generationer af palæstinensere og andre arabere et tilfredsstillende liv, og dermed et formål og en opfyldelse af de dødes hellige liv."

Dette gælder også for israelere. Hvad med dig? Vil du handle for at skabe mening i livet for dem, der er omkommet? Vil du være en stemme for fred og udvikling?

—

Jeg vil gerne takke dig for at se med. Hvis du vil vide mere om Oase-planen, og om hvordan du kan støtte LaRouche-organisationens bestræbelser på at gøre den til virkelighed, så følg linket her og i videobeskrivelsen. Og hvis du ikke allerede har tilmeldt dig og slået notifikationer til, så sørg for at gøre det for at holde dig opdateret om udviklingen af denne vision.

Støt Oase-planen ved at skrive under her:
https://schillerinstitute.nationbuilder.com/support_the_larouche_oasis_plan_for_peace_and_development_in_southwest_asia

Den Globale Majoritet vil ikke tie stille:

Webcast med Helga Zepp-LaRouche den 1. oktober 2025

Ikke korrekturlæst

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen alle sammen. Vi har i dag den ære at føre en dialog med Helga Zepp-LaRouche, som vi gør de fleste onsdage. Helga er grundlægger af Schiller Instituttet og formand for Schiller Instituttet i Tyskland. I dag er det 1. oktober 2025. Jeg hedder Harley Schlanger og er jeres vært. Du kan deltage i diskussionen ved at sende spørgsmål og kommentarer via e-mail til questions@schillerinstitute.org eller skrive dem på chatsiden.

Helga, du har haft mere travlt end normalt: Du er netop vendt tilbage fra en stor konference i Kina og havde i går en Zoom-dialog med unge fra hele verden, alt sammen samtidig med FN's Generalforsamlings årsmøde, der fokuserede på det afgørende spørgsmål om at skabe fred i Mellemøsten og bringe Netanyahu-regeringens massakre i Gaza til ophør. Hvorfor starter vi ikke med din vurdering af FN's Generalforsamling – især med fremkomsten af lederskab fra det globale Syd – og den aftale, der blev annonceret mandag (29. september) i den såkaldte "omfattende fredsplan" for Gaza, foreslået af den amerikanske præsident Donald Trump, som angiveligt er blevet godkendt af premierminister Netanyahu?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, at FN's Generalforsamling denne gang var meget anderledes end tidligere, fordi flere landes ledere talte meget klart om det nye paradigme, der er ved at opstå mellem nationerne: Nemlig at landene i det globale Syd virkelig er gået ind i en periode med indbyrdes

samarbejde – blandt BRIKS-landene, i Shanghai Cooperation Organization (SCO) og lignende organisationer – hvor de er engageret i at organisere et nyt økonomisk system baseret på win-win-samarbejde, på “den andens fordel”, og på den måde give de tidligere koloniserede lande mulighed for ikke længere at betragte sig selv som, og være tvunget til at være, råvareproducerende økonomier, men at udvikle værdikæder i deres egne lande og således begynde den seriøse vej mod egen udvikling og industrialisering. Flere ledere fra det globale Syd talte meget positivt om dette. Jeg vil ikke nævne dem alle, men præsidenten for Ghana, premierministeren for Burkina Faso og flere andre gjorde stort indtryk.

Så jeg tror, det er en realitet, der ikke forsvinder, for det er helt klart, at det økonomiske momentum tydeligt er flyttet til Asien. Som for at bekræfte dette fik vi i går nyheden om, at Kina ikke kun har færdiggjort byggeriet af en ny rekordbro – Huajiang Grand Canyon-broen er 620 meter høj og forkorter rejsetiden over kløften fra to timer til to minutter – men også har annonceret et enormt vandforvaltningsprojekt, det største i verden, større end NAWAPA ville have været, hvis USA havde bygget det. Også på andre områder med teknologiske gennembrud, herunder fusionsforskning, går det stærkt. Det er meget klart, at Kina er på rette spor med sin økonomi, og landene i det globale Syd, der samarbejder med BRIKS og SCO, drager alle fordel af det.

Konferencen, jeg deltog i, hed Beijing Cultural Forum 2025, og den samlede igen mange repræsentanter fra mange lande – mange fra det Globale Syd – som alle deltog i en meget konstruktiv og smuk kulturel dialog. Hvis verden blot ville gå i den retning, kunne vi alle være lettede og gå på pension, plante roser, skrive digte eller lave andre hyggelige aktiviteter. Men desværre er det ikke hele situationen. Du nævnte aftalen om Gaza mellem Israel og USA. Jeg har set på teksten; den lyder umiddelbart meget positiv. Det, at mange lande har godkendt eller i det mindste anerkendt dens eksistens som

noget positivt – herunder mange arabiske og islamiske naboer, Kina, Rusland og endda nogle i Europa – er bemærkelsesværdigt. Den eneste hage er, at det endnu ikke er klart, om Hamas vil godkende den. De palæstinensiske interesser er klart underrepræsenterede, og spørgsmålet er, om løftet i teksten om, at det hele vil føre til en tostatsløsning og udvikling i Gaza, bliver indfriet. For få dage siden sagde premierminister Netanyahu meget hårdt, at en palæstinensisk stat aldrig vil blive en realitet. Og der er stadig truende udtalelser om, at hvis Hamas ikke går med, vil Israel gøre det på sin egen måde – hvilket endda blev bekræftet af præsident Trump. I betragtning af, hvad der er sket de sidste 22 måneder, er det et meget truende tegn. Hamas har endnu ikke gjort klart, hvad de vil gøre. Hvis de går med, betyder det i grunden, at de giver afkald på al deres magt, og det er uklart, hvor de så skal hen.

Derfor må vi i Schiller Institutet fordoble indsatsen for at sætte Oase-planen på dagsordenen. Kun hvis der sker en omfattende forandring – økonomisk udvikling, hvor “freds nye navn er udvikling” – kan vi få et gennembrud. Oase-planen, som vi har holdt mange konferencer om, blev oprindeligt fremsat af min afdøde mand allerede i 1975, og vi har aktualiseret den efter eskalationen i Gaza. Ideen er at skabe store mængder nyt ferskvand gennem et system af kanaler mellem Middelhavet, Det Døde Hav og Det Røde Hav og derefter via store vandingssystemer drive landbrug og skovbrug, bygge ny infrastruktur og nye byer – og dermed omdanne ørkenområderne omkring Gaza og mange nabolande. Situationen i Jordan er måske den mest alvorlige. Ved at udvikle nye vandressourcer og infrastruktur i hele regionen – fra Indien til Middelhavet, fra Kaukasus til Den Persiske Golf – kan man gøre det, som flere golfstater allerede har bevist: forvandle ørken til frodige parker samt skovbrugs- og landbrugsområder.

Det skal gøres. Og vi fortsætter med at presse på for Oase-planen, for jeg er meget bekymret for, at hvis den ikke lykkes

på kort sigt – hvilket jeg desværre ikke er særlig optimistisk omkring – må alle kræfter af god vilje mobiliseres for at fremme dens begreb. Befolkningen dér har akut brug for en vision om fremtiden – et håb om et liv, der er værd at kalde et menneskeligt liv.

Hvis du er enig med os, så slut dig til mobiliseringen. Det haster.

SCHLANGER: Jeg nævnte, Helga, at vi modtager flere spørgsmål og kommentarer fra lande i det Globale Syd. Hvis du vil vide mere eller deltage i diskussionen, så skriv til os på questions@schillerinstitute.org.

Her er et fra Egypten, fra en universitetsprofessor: "Vi er meget skuffede over, at præsident Trump tror, at Netanyahu vil stoppe offensiven og drabene i Gaza. Vi er også imod udnævnelsen af Tony Blair til nogen rolle. Hvad kan vi i den arabiske verden gøre? Indtil videre har vi ikke gjort meget."

ZEPP-LAROUCHE: Jeg finder det ildevarslende at give Tony Blair en rolle her – det er en katastrofe. Hvem er Tony Blair? Han er en sen inkarnation af det Britiske Imperium, som bærer et tungt ansvar for, at Mellemøsten overhovedet er en krudttønde af geopolitiske kriser. At gøre Tony Blair til medregent i en ny regering i Gaza er som at sætte ulven til at vogte fårene – for nu at bruge et tysk ordsprog. Af natur vil han være ude af stand til at gøre noget godt, der ikke er i det Britiske Imperiums interesse.

Hvad bør de arabiske nationer gøre? Jeg er desværre nødt til at give ret i, at de hidtidige handlinger ikke har været særlig prisværdige (for at sige det diplomatisk). Lande som Gulfens Samarbejdsråd, Den Arabiske Liga og Organisationen for Islamisk Samarbejde rummer tilsammen en enorm vægt: over en milliard muslimer og meget betydelig kapital i suveræne fonde, som i dag investeres globalt. Det er svært at tale til mennesker, man ikke kender personligt – min eneste direkte

erfaring var en tale i Zayed Center i Abu Dhabi i 2002 – men lederne i regionen må spørge: Hvilken verden bygger vi? Den voldsspiral, der har præget regionen i årtier, kan kun brydes med en klar vision om en smuk fremtid for alle. Det er muligt. Takket være Kina kom der en tilnærmelse mellem Iran og Saudi-Arabien. Vi har et nyt strategisk militært partnerskab mellem Pakistan og Saudi-Arabien, åbent for andre; iranske generaler har endda foreslået iransk tilslutning.

Hvis paradigmeskiftet, som udvikler sig i BRIKS og SCO, for alvor skal bære frugt – og det er åbent for Vesten, ja, endda for USA, hvis de ønsker det – kræver det, at de arabiske og islamiske ledesers topmøde beslutter at skabe en fremtid værdig for kommende generationer. De kan gøre langt mere, og alle stemmer i regionen bør opmuntre dem.

SCHLANGER: Et spørgsmål fra en tidligere pakistansk ambassadør peger på, at Pakistans regering er del af Nord-Syd-transportkorridoren, forbundet med Bælte- og Vej-Initiativet, og en nøgle til integrationen af Asiens økonomiske udvikling. Han skriver: "Vi er enige med Schiller Instituttet i, at det Britiske Imperium er den største trussel mod fred og udvikling. Vi frygter et falsk flag-angreb i Indien, som kan udløse endnu en krig mellem Indien og Pakistan – måske endda atomkrig. Hvad kan man gøre for at forhindre det?"

ZEPP-LAROUCHE: At advare imod det – så konkret som muligt – virker allerede præventivt over for dem, der ønsker at bruge et sådan falsk flag. Derudover er chancerne for at undgå den slags netop blevet forbedret efter det seneste SCO-møde. Det, at premierminister Modi var i Tianjin og mødtes med Xi Jinping, har bragt verdens to folkerigeste lande tættere på hinanden. Det ændrer landskabet, fordi man ikke længere kan spille så meget på splittelsen mellem Indien og Kina, hvilket EU, briterne og amerikanerne tidligere ofte har gjort. Diplomati og dialog på forhånd mindsker risikoen. Det bør forfølges.

SCHLANGER: Her er nogle spørgsmål fra en amerikansk militærveteran, der er aktiv i antikrigsbevægelsen. Han siger, at han tidligere støttede Donald Trump, og spørger: "Hvad synes du om mødet, Trump og Hegseth havde med generalerne? Hvad var formålet?" Og: "Trump annoncerede, at det næste forsvarsbudget bliver over 1 billion dollar. Samtidig vil han reducere budgetunderskuddet. Hvordan kan det fungere – og hvorfor?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg har lige set talen af Trump og Hegseth foran omkring 800 militærfolk – generaler, admiraler og officerer. Begyndelsen var uhyggelig. Trump kom ind i lokalet, og der var ingen applaus. Normalt klapper hans venner vildt. Han sagde direkte: "Hvis I ikke kan lide, hvad jeg siger, kan I gå – men tænk på jeres rang og jeres fremtid." Det lød som: "Jeg degraderer jer, hvis I ikke applauderer." Det er svært at forstå, hvordan han kan slippe af sted med det.

Endnu værre var signalet om at bruge militæret inden for USA til at træne i bekæmpelse af kriminalitet i amerikanske byer. Så vidt jeg ved, er det i strid med forfatningen (du kan måske uddybe, Harley – Posse Comitatus forbyder netop indenlandsk indsættelse). Når man bruger hæren indenlands, bevæger man sig i retning af et militærdiktatur – uanset hvad man kalder det.

Hegseth holdt en opsigtsvækkende tale – han vil tydeligvis rulle "wokismen" og mangfoldighed tilbage – og sagde: "Fede generaler og admiraler er ikke længere velkomne i Pentagon!" (Undskyld, jeg måtte grine.) Måske har han en pointe om disciplin, men ellers var retorikken hårrejsende: "Hvis man vil have fred, må man have styrke. Fred gennem styrke." Det giver mig kuldegysninger. "Pacifister er naive. Vi skal være forberedte på at kæmpe enhver krig." Realistisk set ville USA ikke have nogen fjender, hvis de ikke opsøgte dem. USA har over 800 baser globalt; ingen planlægger at angribe dem. Tror man, man altid har brug for en fjende, ender man med at starte en ny krig.

Tiden kalder på noget andet: samarbejde. Hvis de vestlige lande signalerede til den Globale Majoritet, at de vil samarbejde økonomisk, politisk og kulturelt, kunne vi gå ind i en ny civilisatorisk æra. BRIKS og SCO har klart sagt, at de ikke er modblokke til NATO, men åbne for alle, der vil samarbejde. I Tyskland hører vi udtalelser som Merz' om, at landet ikke længere er i fred – ikke helt i krig, men midt imellem. Den slags krigsglad retorik kan blive selvopfyldende.

Der bør være en diskussion – også om forfatningens værdi. Næste år er 250-året for Den amerikanske Frihedskrig; forfatningen bør hædres, ikke udhules.

SCHLANGER: Ja, ganske rigtigt – Posse Comitatus slår fast, at militæret ikke må indsættes indenlands. Afsenderen bemærker også, at budgetkrisen og den manglende reelle genopretning er medvirkende til øget kriminalitet. Han foreslår: "Hvis Trump vil vinde Nobels fredspris, burde han måske – i stedet for at omdøbe Forsvarsministeriet til Krigsministeriet – kalde det Fredens Ministerium."

ZEPP-LAROUCHE: Det er faktisk en god idé. Hver milliard til militæret mangler i infrastruktur, sundhed og uddannelse. Amerikanerne bør kræve et kursskifte.

SCHLANGER: To spørgsmål om ungdommen i USA. Først en e-mail: "Harley, tak for din artikel om mordet på Charlie Kirk og spændingsstrategien. Indtil videre har det ikke udløst kaos omkring profiler. Vil du spørge Helga, om dem, der ville bruge mordet til at provokere en borgerkrig, har undervurderet de unges voksende modstand mod det, zionisterne gør i Israel?"

ZEPP-LAROUCHE: Det kan meget vel være. Der er også en vigtig diskussion om de faktiske omstændigheder ved mordet. Kirks enke spillede en afgørende rolle og stod i meget positiv kontrast til Trumps udtalelser: Hun sagde, at hun tilgiver morderne. Det vidner om storhed, som har påvirket mange. Da Trump svarede: "Nej, jeg hader mine modstandere," er han sin

egen værste fjende. Han kunne have gavn af lidt æstetisk dannelse – så lader jeg den ligge.

SCHLANGER: [griner] Vi ved, hvor han kan få det. Du havde i går en spændende dialog med unge fra hele verden, hvor du opfordrede dem til at tage ansvar ud fra menneskehedens fælles interesser. Hvad var dit budskab – og reaktionen?

ZEPP-LAROUCHE: Det indlysende: Unge har en nøglerolle. Forestil dig at være 18, 20 eller 23 og se på verden. I USA er de fleste overbeviste om, at næste generation får det værre end den forrige. Det samme i Europa. Kina og Afrika er anderledes. Men i Vesten står vi over for flere kriser: Ukraine kan løbe løbsk til atomkrig; Mellemøsten er eksplosiv; en ny krig mellem Pakistan og Indien kan ikke udelukkes; på sigt kan der opstå konflikt mellem USA og Kina. Er du ung og ser denne verden, er det ikke retfærdigt. Unge har ret til et fuldt liv – 80, 100 år, med medicinske fremskridt. Der er ingen grund til, at de ikke skulle have et helt århundrede foran sig.

Derfor har de ret til at kræve politisk kursændring – og blive en afgørende stemme for, hvor menneskeheden skal hen. Reaktionen var livlig: Unge fra Afrika, Latinamerika og Europa svarede og var enige om, at vi har brug for en international ungdomsbevægelse, der kræver samarbejde mellem nationerne. Det er den eneste realistiske vej til fred – det er ikke naivt, hr. Hegseth; det ligger i USA's grundprincipper om "harmonien mellem interesser". Det må gælde globalt. John Quincy Adams' udenrigspolitik – ikke at rejse ud for at jage monstre, men at opbygge partnerskaber – er en langt bedre opskrift. Unge er tættere på denne ånd. Hjælp os med at udbrede den.

SCHLANGER: Og hvornår finder denne internationale ungdomskonference sted i Paris?

ZEPP-LAROUCHE: Vi har brug for en sådan diskussion blandt unge fra mange lande, som er enige om at spille en stærkere rolle i

at påvirke lederskabet – for lederne må overveje, hvilken verden de efterlader til den yngre generation. Vi vil diskutere meget, og hvis du kender unge, der er interesserede, så kontakt os snarest.

SCHLANGER: Et sidste spørgsmål: Du nævnte Carl Schmitt og Leo Strauss. Foruden George W. Bush og Dick Cheney er der troende disciple – f.eks. Peter Thiel, hvis firma Palantir er et af de førende pro-krigs tech-firmaer i det militær-industrielle kompleks. De driver trenden, hvor Silicon Valley-teknologi bliver en del af en militær “deep state”. En læser skriver: “Kan I lave en LaRouche-rapport, der afdækker dette? Jeg blev forarget over den dybe sammenknytning mellem den britiske tech-sektor og USA, som blev fremhævet ved kong Charles’ fejring af det ‘særlige forhold’ med Trump.”

ZEPP-LAROUCHE: Jeg ser det også med stor bekymring. Hele den internationale krigsmaskine fungerer på basis af det “særlige forhold” mellem USA og Storbritannien – fundamentet for bestræbelserne på at opretholde globalt overherredømme. Det går tilbage til britiske forsøg på at få det amerikanske establishment til at styre verden som et imperium efter britisk model. Jeg ved ikke, om Trump forstår det. Han holdt en tale fyldt med henvisninger til Hobbes, Locke, Adam Smith, Newton – alle Peter Thiels helte. Den, der skrev den tale, medvirkede i realiteten til at undergrave USA’s egen revolutionære arv: Disse figurer stod på den modsatte side af Den amerikanske Frihedskrig.

At tech-virksomheder nu vil investere stort i Storbritannien, er naturligvis et forsøg på at kontrollere verdens data og i stigende grad bruge AI militært – som vi allerede ser i Gaza. Det er farligt. Thiels artikel “The Straussian Moment” kunne lige så vel kaldes “The Schmittian Moment”: Ud fra 9/11 argumenteres der for, at man må afgive frihed for sikkerhed. Det er Carl Schmitts logik, som brugte Rigsdagsbranden til at hævde, at den, der kontrollerer krisen, har magten. Det er et dybt fascistoidt argument. Folk må oplyses om dette. Vi kan

godt tage dit forslag om en hvidbog op – det er ikke nogen dårlig idé.

SCHLANGER: Vores afdøde kollega Renée Sigerson pegede tidligt på Thiel, og Executive Intelligence Review har dækket det. Vi fortsætter.

Jeg havde flere spørgsmål, Helga, men du har andre ting på programmet. Vi har et møde i International Peace Coalition på fredag den 3. oktober. Hvad kan du fortælle?

ZEPP-LAROUCHE: Ja, fredag den 3. oktober – Tysklands genforeningsdag – er der faktisk to meget vigtige demonstrationer i Berlin og Stuttgart. Over 400 organisationer har opfordret til at deltage. Hvis du er i Tyskland, så deltag; er du andre steder, så opfordr dine kontakter i Tyskland – eller afhold en parallel støtteaktion foran rådhuset eller borgmesterkontoret. Det er vigtigt at vise, at folk er trætte af krigsmageriet, som i øjeblikket er meget udbredt i Tyskland.

På IPC-mødet fredag vil vi bl.a. diskutere planerne om at udstationere amerikanske mellemdistancemissiler i Tyskland fra 2026 – atomvåben-kompatible – hvilket vil gøre Tyskland til et umiddelbart mål i enhver konflikt, fordi man må antage, at missilerne kan være nukleart bestykkede. Det minder om mellemdistance missilkrisen i 1980'erne – bortset fra, at folk i dag er langt mindre bevidste om faren.

Vi gennemgår også, hvor vi står i Mellemøsten: Går Gaza i retning af den fredsaftale, som Trump har lanceret? Vi har sikkert et svar fra Hamas inden da. Deltag endelig – som sædvanlig har vi top foredragsholdere, som giver den bedste vurdering og diskussion.

SCHLANGER: Det er fredag kl. 17, og du kan tilmelde dig via Schiller Instituttets hjemmeside: https://schillerinstitute.nationbuilder.com/ipc_meeting.

Helga, mange tak for at være med os. Vi ser frem til demonstrationerne i Tyskland. Der var faktisk en demonstration i Berlin i lørdags ved Brandenburger Tor med – afhængigt af opgørelsen – 60.000 til måske 100.000 deltagere, der marcherede for fred i Palæstina. Tingene er tydeligvis ved at blive hede.

Tak, og på gensyn snart!

ZEPP-LAROUICHE: Forhåbentlig på fredag!

Samlet Vesten stormer mod militarisme

af Macia Merry Baker

30. september 2025 (EIRNS) – I dag hænger spørgsmålet over verden: Hvordan vil Hamas reagere på det ultimatum, som den amerikanske præsident Donald Trump har stillet: Accepter fredsplanen for Gaza? Eller lide ubeskrivelige konsekvenser? Dette sætter verdenssamfundet på vagt til at gribe ind for en ægte fredsproces. Det betyder et udviklingsperspektiv og respekt for alle folkeslag.

Stående ved siden af Israels premierminister Benjamin Netanyahu i Det Hvide Hus den 29. september, sagde Trump, efter at have bekendtgjort sin »omfattende plan for at afslutte konflikten i Gaza«: Hvis Hamas afviser planen, »vil Israel gøre det af med dem«. Trump gentog dette ultimatum i morges og sagde, at Hamas har »tre eller fire dage til at beslutte sig«. Da han talte til journalisterne, mens han gik om bord på Marine One, sagde Trump, at han håber, Hamas vil acceptere. »De har betalt en høj pris« i form af tab af

lederskab. » Hamas vil enten gøre det eller ikke, og hvis de ikke gør det, vil det blive en meget trist afslutning.«

I mellemtiden fortsætter Israels forsvarsstyrker ikke kun med at ødelægge liv og ødelægge Gaza og begå folkemord, men Israel har også optrappet angrebene på palæstinenserne på Vestbredden.

Mange nationer har i løbet af de første 24 timer efter offentliggørelsen af den amerikansk-israelske plan reageret med støtte til bestræbelserne på at opnå fred. I dag sagde Kremls talsmand Dmitry Peskov i Moskva: » Rusland støtter og hilser altid alle skridt fra Trump velkommen, der bidrager til at afværge den tragedie, der nu udspiller sig.« I dag sagde talsmand for det kinesiske udenrigsministerium Guo Jiakun i Beijing: » Kina hilser alle bestræbelser, der bidrager til at mindske spændingerne mellem Palæstina og Israel, velkommen og støtter dem.« Guo fortsatte: » Kina går ind for at opretholde princippet om, at palæstinenserne styrer Palæstina« under en to-statsløsning. Der er lignende udtalelser fra andre nationer og enkeltpersoner. Den tidligere israelske premierminister Ehud Olmert sagde den 30. september, at det er positivt, at præsident Trump selv er involveret i processen.

Hvad der er brug for er imidlertid en aktiv intervention, der virkelig kan bringe et brud med fortiden og et »mirakelskift« til en ny dynamik for Palæstina og Israel, for at bringe folkemordet til ophør og begynde genopbygningen af en fælles fremtid i regionen. Principperne og de konkrete foranstaltninger er beskrevet i »Oase-planen«, den længe foreslåede tilgang fra Lyndon LaRouche. Den cirkulerer bredt i FN og internationale kredse gennem Schiller Instituttet og gennem den Internationale Fredskoalition.

Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, understregede dette punkt: At standse folkemordet i Gaza og iværksætte foranstaltninger til gensidig gavn for alle i Sydvestasien er en moralsk prøve for hele civilisationen lige

nu.

Baggrunden for Israels dødbringende hærgen er, at vestlige ledere og såkaldte eliter overalt er sunket ned i en tankegang, hvor »magt giver ret«. Kapløbet om militær oprustning har nået et vanvittigt stadium i landene i Europa, USA, Canada og det globale NATO. Se bare på begivenhederne i denne uge på begge sider af Atlanten.

I USA holdt præsident Trump og forsvarsminister (krigsminister) Pete Hegseth i dag taler om den nye »krigsetik« i det amerikanske militær og bekendtgjorde planer om militær oprustning. I en meget usædvanlig begivenhed bestod publikum af amerikanske generaler og admiraler, der med kort varsel var blevet indkaldt fra hele verden til Quantico Marine Base nær Washington, D.C. Trump meddelte, at det amerikanske militærbudget vil være på en billion dollars næste år. Militær skibsbygning vil blive sat i gang, og styrken vil blive udvidet. Han diskuterede forsigtigt den næste generation af kampfly, der skal bygges, og som sandsynligvis vil få navnet F-47 (efter Trumps eget 47. præsidentvalg). Desuden bekendtgjorde Trump nye foranstaltninger til bekæmpelse af »den indre fjende«. Han er i gang med at oprette en »hurtig reaktionsstyrke til indenlandske civile uroligheder«. Han påpegede dog behovet for at gøre alt, hvad der er muligt for at undgå atomkrig.

Hegseth talte om at skærpe de militære standarder og meddelte, at han vil holde to yderligere taler i den nærmeste fremtid: en i oktober om militær innovation og en om det amerikanske militærs rolle på den vestlige halvkugle, på et tidspunkt, der vil blive meddelt. Fokus i morges var på begrebet »personale er politik«. I sin stort anlagte stil erklærede han, at der ikke længere vil være fede eller skæggede soldater, og lignende direktiver (mod wokisme, klimaløgne osv.) ... Men det vigtigste budskab fra hans overdrevne optræden var, at han ikke er den rette mand til den stilling, han beklæder.

I Europa afholdes der den 1. oktober et møde i Det Europæiske Råd i København, hvor stats- og regeringschefer fra alle 27 EU-medlemslande mødes for at drøfte emner som styrkelse af Ukraine og opbygning af Europas forsvar mod et angreb fra Rusland. I stedet for at drøfte en løsning på konflikten i Ukraine vil emnet være den 19. pakke af sanktioner mod Rusland og mod lande, der handler med Rusland. Den 2. oktober er repræsentanter for 47 lande inviteret til København af Det europæiske politiske Fællesskab for at drøfte lignende emner om intensivering af konflikten og militær oprustning.

Hvordan kan man overvinde denne hastige udvikling mod dommedagsmilitarisme og falsk patriotisme? Med diplomati og en forpligtelse til fysisk økonomisk udvikling i alles interesse kan der findes løsninger på selv de mest forfærdelige og fastlåste konflikter.

Den 30. september fandt en meget vigtig international (virtuel) konference i denne ånd sted med Helga Zepp-LaRouche og unge mennesker fra mange nationer fra hele verden. Zepp-LaRouche påpegede: »Vi er én menneskehed; vi har én fremtid, som enten vil være det nye paradigme og fredelige relationer mellem alle nationer på planeten, eller også vil vi ødelægge os selv i en atomkrig, som ingen vil overleve.«

Billede: The White House

Schiller Instituttets
Internationale Ungdoms Opkald

med Helga Zepp-LaRouche, tirsdag den 30. september 2025

ikke korrekturlæst

Helga Zepp-LaRouche: Først og fremmest vil jeg gerne sige velkommen til jer alle. Det er en stor glæde for mig at kunne tale med så mange unge mennesker fra så mange lande. Det siger jeg med fuld overbevisning og fra hjertet. Jeg tror, at håbet for menneskehedens fremtid ligger hos jer og jeres generation, for den nuværende generation har – i hvert fald i nogle dele af verden – ikke gjort et særlig godt stykke arbejde, men er i færd med at efterlade jer et kæmpe problem. Men da jeg har en grundlæggende tro på den kreative hjernes evner – især hos unge mennesker – til igen og igen at komme med nye idéer, tror jeg, at udfordringen er stor, men ikke uovervindelig.

Jeg vil gerne tale om den yngre generations rolle i den nuværende strategiske situation. For at gøre det ordentligt vil jeg bede jer starte med at erkende, at det gør en stor forskel, hvilket område af verden I kommer fra, for hvordan I ser på både den strategiske situation og fremtiden. Hvis man befinder sig i et land i den Globale Majoritet – Latinamerika, Asien, Afrika – kan man være plaget af mange vanskeligheder, men jeg tror, at den generelle tendens i måden, mennesker fra den del af verden ser på fremtiden, er præget af håb om forbedring og beslutsomhed til at være aktive for at skabe denne forbedring og yde sit bidrag til en bedre verden. Det er klart, at man også er bekymret, hvis man ser på, hvad der sker på den nordlige halvkugle mellem Ukraine og Rusland, mellem Iran, Israel og Mellemøsten – og frem for alt naturligvis situationen i Gaza, hvor der har været et igangværende folkemord i næsten to år.

Hvis man befinder sig i Rusland – og jeg tror ikke, vi har nogen fra Rusland med på dette opkald i dag, men ved andre lejligheder har vi haft unge russere med – så ser verden meget anderledes ud, fordi man har været i krig med NATO i $3\frac{1}{2}$ år, en fuldstændig stedfortræderkrig mellem NATO og Rusland. Man er meget bevidst om, at Rusland nu er den stærkeste atommagt i verden. Det er op til hele Vesten, og situationen eskalerer. Hvis man befinder sig i Kina eller andre dele af Asien, f.eks. ASEAN-landene, vil jeg gætte på, at man er meget optimistisk og fast besluttet på at forme verdensordenen efter mere retfærdige principper (og det vender jeg tilbage til om lidt). Hvis man befinder sig i Europa, tror jeg, man er meget pessimistisk og mener, at hele situationen går ned ad bakke. Det politiske landskab bliver værre for hver dag, der går. Man har en politisk ledelse, der ikke giver mening, og et krigshysteri, hvor folk forsøger at overbevise dig om, at en kommende krig med Rusland inden for de næste fem år er uundgåelig, og at alt skal forberedes; økonomien, en handlingsplan for at træne alle dele af befolkningen til den kommende krig.

Hvis man er i USA, er man i et land, der er stærkt polariseret mellem Trump-MAGA-lejren og anti-Trump-lejren, med måske nogle neutrale elementer imellem. Grundlæggende ser mange også her, at landet går ned ad bakke, men normalt er folk i USA ikke særlig bevidste om, hvad der foregår i resten af verden, fordi de tror, at USA stadig er det førende land. Det er ikke længere tilfældet.

I virkeligheden er ingen af disse synspunkter tilstrækkelige, for hvis man tænker det igennem, er det meget klart, at vi alle sidder i samme båd. Vi er én menneskehed; vi har én fremtid, som enten vil være det nye paradigme med fredelige relationer mellem alle nationer på planeten – eller også vil vi ødelægge os selv i en atomkrig, som ingen vil overleve. Det er første gang i historien, at denne situation faktisk gør sig gældende. Tidligere har hele civilisationer kollapsede, mens

andre områder af verden oplevede en smuk renæssance med velstand og blomstrende kulturer. Da det romerske imperium for eksempel kollapsede, var det ikke kendt i Latinamerika, Indien eller Kina. I Indien havde man Gupta-perioden, et højdepunkt i indisk kultur. Kort derefter kom Song-dynastiet i Kina, som ikke blev påvirket af den mørke middelalder i Europa. Jeg kunne give mange sådanne eksempler. Tidligere kunne ét område blomstre, mens et andet kollapsede.

Nu – for første gang i historien – sidder vi alle i samme båd. Enten løser vi problemerne sammen, eller også gør ingen af os det. Det bør være klart, at på grund af eksistensen af atomvåben vil, hvis ét nogensinde bliver brugt – og det er teorien fra den førende atomforsker Ted Postol, tidligere MIT-professor, der har skrevet standardværker om forskellen mellem atomkrig og konventionel krig – atomvåbnenes natur med stor sandsynlighed indebære, at de alle bliver brugt. Derefter vil der følge en atomvinter i flere år, og med høj sandsynlighed vil alt liv forsvinde fra planeten. Der vil ikke være nogen tilbage til at undersøge, hvorfor det skete.

Og naturligvis, med internettet og kunstig intelligens og eksistensen af pandemier, hvor smitte på grund af flyrejser kan sprede sig over hele kloden på praktisk talt en dag, er det tydeligt, at vi er nået til et nyt punkt i historien. Derfor bør man – uanset om man befinder sig i Europa, Afrika, Asien eller Latinamerika – føle sig ansvarlig for, hvad der sker med menneskeheden som helhed. Man kan ikke trække sig tilbage og indtage en holdning, der siger: "Jeg kan kun tage mig af mit land, min by eller min landsby." Det fulde ansvar for menneskehedens fremtid hviler på dine skuldre; du kan ikke undslippe det. Du kan benægte det, men ikke undslippe det.

Situationen er sådan, at vi næsten hver dag – i hvert fald hver uge – oplever dramatiske forandringer. I går skete der muligvis noget meget vigtigt; vi ved det endnu ikke. De næsten to års folkemord i Gaza har ført til, at Netanyahu i forbindelse med sit besøg i FN og efterfølgende møde i Det

Hvide Hus med præsident Trump fremlagde konklusionen på en såkaldt fredsaftale om Gaza med 20 punkter. Jeg vil gerne give jer min vurdering. Først og fremmest har vi arbejdet på en løsning på situationen i Mellemøsten i mange år. Allerede i 1975 foreslog min afdøde mand en økonomisk udviklingsplan for fred i regionen, kaldet Oase-planen. Idéen er ganske enkel: Ser man på Mellemøsten/Sydvestasien, er det i vidt omfang ørken. Man kan flyve i timevis over regionen, og alt er brunt og gult. Der er en enorm vandmangel, som har været årsag til mange krige. Kontrollen over de få vandkilder har altid påvirket beslutninger om krig og fred.

Vores forslag er at bygge kanaler mellem Middelhavet, Det Røde Hav og Det Døde Hav. Derefter kan man bruge fredelig atomkraft til afsaltning af store mængder havvand og skabe et omfattende vandingssystem, der gradvist udvides med kanaler mv., så hele regionen kan betjenes. Det bør i sidste ende omfatte området fra Indien til Middelhavet, fra Kaukasus til Golfstaterne, og opbygge vandressourcer og integrerede infrastruktursystemer med veje, højhastighedstog, vand, energi og kommunikation som forudsætning for industrialisering og urbanisering. I forbindelse med en udvidelse af Bælte- og Vej-Initiativet til Mellemøsten er dette fuldt muligt og giver en smuk vision for unge i alle lande – ikke kun Gaza og Vestbredden, Israel, Irak, Yemen, Afghanistan, Syrien og Libanon – men for hele regionen, som i vid udstrækning er blevet ødelagt af interventionistiske krige. Disse lande kunne få en blomstrende fremtid og igen blive knudepunktet mellem Asien og Afrika samt Asien og Europa, som på den gamle Silkevej.

Nu er dette forslag på dagsordenen. Hvis vi kan overbevise de parter, der forhandler, om at gennemføre det, er chancen for en realistisk fredsaftale til stede. Derfor bør vi ikke betragte fredsaftalen som noget, vi bare skal kommentere eller "synes om/ikke synes om". Vi bør mobilisere unge mennesker til at lægge maksimalt pres på regeringerne i Mellemøsten, Golfens Samarbejdsråd (GCC), Organisationen for Islamisk Samarbejde

(OIC) m.fl. for at gennemføre idéen om fælles økonomisk udvikling – fred gennem udvikling. Den eneste måde at sikre fred på er ved fælles udvikling for alle parter, så fordelene opvejer geopolitiske overvejelser. Vi kan diskutere dette nærmere i dialogen, men jeg vil understrege, at efter min mening kan fredsaftalen kun lykkes, hvis den gennemføres i overensstemmelse med disse retningslinjer. Den 20-punkts plan, som præsident Trump og premierminister Netanyahu er blevet enige om – jeg giver dem fordelene af tvivlen og antager, at de ønsker fred – er også blevet positivt modtaget af flere arabiske stater, Den Palæstinensiske Myndighed samt Rusland og Kina. Der er altså et miljø, hvor den kunne finde sted. Men ser jeg på sammensætningen, kræver det en stor overbevisningsindsats fra Trump-administrationen over for Israel for at sikre gennemførelsen. Hamas' reaktion er endnu ikke kendt; de har blot sagt, at de studerer forslaget. Netanyahu sagde derimod, at hvis de ikke efterkommer det, vil "hele Israels magt komme ned over dem" – den sædvanlige hårde retorik – hvilket lød som en grim advarsel. Og det forhold, at ikke kun præsident Trump, men også Tony Blair skal indgå i det styrende udvalg, der skal lede forandringen i Gaza, er som at "gøre geden til gartner", som vi siger i Tyskland. Blair har en meget uheldig fortid og var en af hovedpersonerne bag Irak-krigen i 2003, baseret på løgne. Den krig kostede millioner af irakere livet. Jeg har ingen tillid til Blair, for det britiske imperium er årsagen til mange af problemerne i Mellemøsten. Sykes-Picot-aftalen fra 1916 delte Mellemøsten og skabte grobund for disse problemer. Genopliver man dette i skikkelse af Tony Blair, er mit håb om fred tæt på nul.

Jeg har sagt det mange gange og gentager det her: For at freden i Mellemøsten kan lykkes, har vi brug for en helt anden strategisk ramme – en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur i ånden fra den Westfalske Fred, som inkluderer alle landes interesser. Udelader man ét land, er det begyndelsen på en ny krig. Vi bevæger os allerede i retning af en sådan arkitektur, men indtil videre er det primært et seriøst tema i BRIKS,

Shanghai Cooperation Organization (SCO) og andre organisationer i det Globale Syd – endnu ikke i det Globale Nord/kollektive Vesten.

Hvad er problemet? Lad mig kort forklare, hvorfor jeg siger, at verdens unge må tage ansvar for udfaldet af den strategiske situation. Umiddelbart efter den kolde krig, Berlinmurens fald, havde vi sidste gang en historisk chance for at etablere en ny fredsorden for det 21. århundrede. Kommunismen var forsvundet; der var ikke længere nogen fjende. Man kunne have etableret en fredsorden, der omfattede hele verden. Potentialet var der – der var drøftelser om et fælles europæisk hus, der også omfattede Rusland. Men neokonservative i USA, Storbritannien og andre steder besluttede, at dette var triumfens øjeblik: Kommunismen var besejret, og tiden var kommet til at opbygge en unipolær verden. Den såkaldte Wolfowitz-doktrin fastslog, at USA – i det anglo-amerikanske "særlige forhold" – ikke ville tolerere, at noget andet land overgik kombinationen af USA og Storbritannien militært, økonomisk eller politisk. I de følgende år søgte man at gøre den unipolære verden til virkelighed: destabilisere regeringer, der ikke ville underkaste sig, gennem farverevolutioner, regimeskifte og interventionistiske krige i Afghanistan, Irak, Syrien, Libyen osv.; straffe ikke-samarbejdsvillige regeringer gennem ensidige sanktioner og våbengørelse af dollaren ved at konfiskere midler i lande som Venezuela, Afghanistan og Rusland. Kort sagt: Vesten forsøgte at etablere en unipolær verden og udråbte "historiens afslutning", hvor alle ville blive neoliberale demokratier under en regelbaseret orden.

Det var ikke pænt, og jeg kan ikke gennemgå alle detaljer nu, men det udløste en enorm modreaktion. Landene i det Globale Syd så alt dette: interventionistiske krige, der kostede millioner livet; sanktioner, der ikke ramte de politiske ledelser, men befolkningerne. Denne modreaktion genoplivede ånden fra Bandung-konferencen i 1955 og førte til

grundlæggelsen af BRIKS i 2006 (Brasilien, Rusland, Indien, Kina; Sydafrika kom til i 2010). Et stort skub kom i 2013, da Xi Jinping annoncerede Den Nye Silkevej. Med 40 års reform- og åbningspolitik har Kina skabt det største økonomiske mirakel i verdenshistorien og løftet 850 millioner mennesker ud af fattigdom. Ifølge Australian Strategic Policy Institute er Kina nu førende i 57 af 68 avancerede teknologisektorer. Rejser man til Kina, ser man et hypermoderne land, der overgår meget af det, man ser i USA og Europa. Sammen med Bælte- og Vej-Initiativet har dette givet det Globale Syd mulighed for at samarbejde og tage skridt til at overvinde koloniale relationer gennem industriparker, korridorer, højhastighedstog og bred udvikling.

Det er interessant at overveje, at præsident Xis annoncering i 2013 af Den Nye Silkevej måske havde noget at gøre med, at Maidan-krisen også blev udløst i 2013. Den startede med EU-aftalen og førte til kuppet i februar 2014 i Kiev. Det var begyndelsen på en NATO-krig mod Rusland. Krigen startede i 2014, ikke i 2022. Det var også knyttet til NATO's fortsatte udvidelse mod øst – noget Vesten lovede at undlade ved Sovjetunionens sammenbrud – og som førte til en omringning af Rusland. Russerne fastholder, at deres "særlige militæroperation" var et forsøg på at standse et igangværende folkemord i Donbass, hvor 14.000 russisktalende var blevet dræbt siden 2014, og at en klar mobilisering af den ukrainske hær var ved at angribe Donbass. Man kan mene, at det var forfærdeligt, at der overhovedet kom krig, men den var bestemt ikke uprovokeret, sådan som vestlige medier hævdede. Krigen kunne have været afsluttet få uger senere i marts 2022 i Istanbul, hvor både Ukraine og Rusland var enige om Ukraines neutralitet og ikke-NATO-medlemskab. Det var det britiske etablisement – især Boris Johnson – der forhindrede, at aftalen blev realiseret, hvilket har forlænget krigen til i dag. Den har dræbt og såret omkring 1,7 millioner ukrainere. Alligevel er krigen i praksis tabt nu, og flere våbensystemer vil ikke ændre det, for der er ikke flere soldater at

indsætte.

Alle eksperter siger, at krigen i Ukraine er tabt. Der var en chance for at afslutte den, for da den anden Trump-regering tiltrådte i januar 2025, var et af præsident Trumps hovedmål at normalisere forholdet til Rusland. Det historiske møde i Alaska mellem præsident Putin og præsident Trump gav mulighed for at få krigen til at ebbe ud, selv om nogle europæere stadig ønsker at fortsætte den for enhver pris. I mellemtiden skete der noget ekstremt vigtigt: Shanghai Cooperation Organization mødtes i Tianjin i Kina i slutningen af august og begyndelsen af september i år. 26 nationer deltog, repræsenterende 42 % af verdens befolkning. De besluttede at skabe et nyt økonomisk system, åbent for alle i det Globale Syd – og også for interesserede i det kollektive Vesten. På samme møde lancerede præsident Xi endnu et globalt initiativ – Global Governance Initiative – med fem punkter: stats suveræne lighed; international retsorden; multilateralisme; en menneskecentreret tilgang; og konkret handling. Sammenligner man dette med den nye globale sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som Schiller-Instituttet har foreslået, og med mine ti principper som diskussionsoplæg, er det i høj grad i overensstemmelse med hinanden.

På mødet var ikke kun Ruslands præsident Putin æresgæst; der skete også en vigtig tilnærmelse mellem Indiens premierminister Narendra Modi og Xi Jinping, hvilket dæmpede spændingerne mellem Kina og Indien – et nøglepunkt i vestlige geopolitiske manipulationer. Disse to lande rummer tilsammen ca. 35 % af verdens befolkning. Det betyder, at den Globale Majoritet konsolideres, og at et nyt økonomisk system bliver til virkelighed. Der blev også besluttet at oprette en ny Shanghai Cooperation-bank, der ikke er baseret på dollarreserver, og som vil yde kredit uden vestlig indblanding, så udviklingsprojekter kan finansieres efter de pågældende landes behov.

Indtil videre går meget i den rigtige retning. Der er en ende

på kolonialismen i sigte. Desværre har vi i Europa nu flere tidligere kolonimagter – især Storbritannien, Frankrig og Tyskland – der igen har dannet en “koalition af villige” (en uhyggelig reference til Irak-krigen i 2003). Dertil kommer Polen, de baltiske “chihuahua-stater” og naturligvis de skandinaviske lande. Men det omfatter ikke hele Europa; Sydeuropa, Østeuropa og Sydøsteuropa er ikke nødvendigvis på den bane. De tre store lande ønsker under alle omstændigheder at besejre Rusland og skaber et utroligt krigshysteri. Man forsøger at få folk til at tro, at Rusland er ved at angribe Europa: daglige historier om russiske droner over Polen, krænkelser af luftrum over København og Estland osv. Alt dette benægtes af Rusland, men det bruges i Vesten til at overbevise befolkningen om, at krig med Rusland er uundgåelig – senest om fem år, måske når som helst.

Hvis det nogensinde kommer til udstationering af enten tyske Taurus- eller amerikanske Tomahawk-langdistancemissiler til ukrainerne, kan begge systemer kun opereres med hjælp fra Tyskland, USA eller Storbritannien. Så vil den russiske atomdoktrin træde i kraft: Hvis Ruslands territorium og vitale mål angribes af disse systemer, vil Rusland påberåbe sig sin doktrin og svare enten med Oreshnik – et hypersonisk ikke-atomart mellemdistancemissil med destruktiv kraft som et atomvåben – eller faktisk med atomvåben. Så er vi i 3. verdenskrig. Det er en umiddelbar fare med globale konsekvenser.

Tilsvarende i Sydvestasien, uafhængigt af Gaza-planen: Efter israelske og dernæst amerikanske angreb mod Iran med henblik på regimeskifte er Iran ifølge Ted Postol nu sandsynligvis meget tæt på at have et atomvåben – måske inden for dage eller uger. Israel har allerede ikke-erkendte atomvåben. Dermed har vi de facto to ikke-erkendte atommagter i Mellemøsten. En krig her kan få globale konsekvenser, da både Rusland og Kina har tætte traktater med Iran. Som reaktion har Pakistan og Saudi-Arabien indgået et strategisk partnerskab, åbent for andre

lande. Iranske generaler har sagt, at Iran bør tilslutte sig; andre arabiske lande har antydnet interesse. Det ville indebære en atomparaply over Iran fra Pakistan – og snart Tyrkiet og andre.

Hvordan er verden kommet hertil? Min afdøde mand, Lyndon LaRouche, fremsatte allerede i 1971 en profetisk advarsel, da Nixon afkoblede dollaren fra guldstandard og indførte flydende valutakurser. LaRouche sagde, at hvis Vesten fortsætter profitmaksimeringskursen, vil det føre til en ny depression og fare for krig og fascisme – medmindre verden etablerer en helt ny verdensøkonomisk orden. Desværre har Vesten siden 1971 bevæget sig mere og mere i retning af profit for profitens skyld: flere milliardærer, flere millionærer – og flere fattige. Systemet er nu på randen af bankerot: 2 billiarder dollars i udestående derivater; en gældsætning, hvor lande som USA og Frankrig er så forgældede, at det kun er et spørgsmål om kort tid, før der kommer en opløsning – udløst af høje renter eller en kædereaktion som i 2008. Private interesser har forsøgt at forlænge boblen med kryptovalutaer og stablecoins. Det løser ikke problemet – det forværrer det.

Den sidste fase af denne profitmaksimering er krigsøkonomien, hvor profitten kommer af våbensalg. Det betyder den ene krig efter den anden, for fred er ikke godt for afkastet. Det er dette system, vi absolut må ændre, hvis verden skal ud af den livsfarlige situation. Vi bør ikke undervurdere vanvid som politisk faktor. Hvorfor risikerer ansvarshavende ellers atomkrig og den sikre ødelæggelse af menneskeheden?

Her er vores indgriben afgørende. Løsningen ville være enkel: Hvis Europa og endda USA henvendte sig til lederne af BRIKS, SCO og andre i det Globale Syd og sagde: "Vi ønsker at samarbejde og hjælpe jer med industrialisering af jeres egne lande," ville Vesten blive modtaget med åbne arme. I stedet har man gjort Rusland og Kina til syndebukke for at opretholde geopolitiske drømme om kontrol, hvilket ikke vil lykkes. Derfor siger jeg, at vi har brug for en international

ungdomsbevægelse – fra Europa, USA, Latinamerika, Asien og Afrika – der kræver, at galskaben stopper. Vi er én menneskehed med ét mål: at skabe en menneskelig verden for alle. I vil være den første generation i historien, hvor krig er forbudt, atomvåben afskaffet, og hvor relationer mellem nationer er genuint menneskelige. Hvis unge på alle fem kontinenter blev en højlydt stemme for dette, er jeg sikker på, at langt størstedelen af verden ville støtte jer. Folk er trætte af krige, der kun skaber elendighed og lidelse for almindelige mennesker, mens våbenproducenter tjener. De bygger bunkere til sig selv – som ikke vil hjælpe i tilfælde af atomkrig – men de bygger dem alligevel; det er et kendt fænomen.

Hvis man engagerer sig seriøst i en civilisationsdialog om de bedste traditioner i forskellige kulturer, er min erfaring, at når man lærer en ny kultur at kende – kinesisk, indisk, afrikansk, persisk eller andre – er det som at opdage et nyt univers. Man opdager skønheden i musik, poesi, malerkunst, fortællinger, filosofi. Det er vidunderligt, at verden rummer så mange kulturer og civilisationer. Hvis vi kan indlede dialogen og lære hinanden at kende, følger kærligheden til den anden kultur efter.

Derfor skal vi opbygge en ungdomsbevægelse over hele verden, så magtfuld, at den ikke kan ignoreres, som kræver et nyt paradigme i relationerne mellem nationer – baseret på en fælles fremtid for menneskeheden, forenet gennem en smuk dialog, hvor vi lærer hinandens kulturer at kende og udvikler kærlighed til dem – og dermed til hele menneskeheden. Jeg er sikker på, at det er det rigtige at gøre netop nu. Handler vi med mod og i overensstemmelse med universets lovmæssigheder, kan vi vinde. Det var det, jeg ville sige til jer.

Afsluttende bemærkninger

Jeg vil gerne give jer noget at tænke over: Tænk på jer selv som verdenshistoriske individer. Det har stor betydning for

den identitet, man har eller udvikler. Mange – unge som gamle – tror, at de ikke er så vigtige: Hvad kan de gøre? De føler ikke, at de er drivende kræfter i historien. Men det handler i høj grad om identitet. Begynder man at tage ansvar for udfaldet af den historiske periode, man lever i, kræver det eftertanke. Det er ikke: "Nu går jeg hen til køleskabet og tager et glas mælk." Det er noget, man virkelig må overveje. Hvad vil det sige ikke at se sig selv som et lille tandhjul i en stor maskine, men som personligt ansvarlig og i stand til at påvirke udfaldet? Det er første skridt, for uden den bevidsthed vil man aldrig handle derefter. Da Lyndon LaRouche for mange år siden foreslog mig noget lignende – i 1972, tror jeg – brugte jeg timer på at gå med min hund i parken og tænke over det: Hvad betyder det at tage ansvar for verden og for Europa? Jeg tog udfordringen op, som I kan se: Jeg er her stadig og gør det samme. Brug aftener, eftermiddage eller weekender på at tænke over, hvad det vil sige at gøre en reel forskel. Hvis I hjælper med at skabe et nyt paradigme, hvor vi overbeviser Vesten om at samarbejde med det Globale Syd, er det den eneste måde at undgå 3. verdenskrig og den katastrofe, en ødelæggelse af civilisationen ville være.

Når man først har forpligtet sig, kan man tænke over, hvordan man gør det; hvad man skal lære for at kvalificere sig. Pludselig føler man behov for at lære, hvad økonomi er. I har en fremragende lærer i Lyndon LaRouche, som udviklede en økonomisk videnskab med rødder i Leibniz, Friedrich List, Carey og grev Witte – og førte den langt videre. Han afviste statistikker som styrende og lagde vægt på fysisk økonomi. Han var efter min mening sin tids bedste økonom, hvilket er blevet anerkendt af førende videnskabsfolk i Rusland, Kina, Indien og andre lande i det Globale Syd. Det bør man mestre. Ønsker man at erstatte den nuværende ledelse, må man kvalificere sig selv: blive fysisk økonom. Men man bør også have sans for kultur: musik, poesi, maleri, filosofi – et bredt felt. Målet er at blive et universelt dannet menneske. Kun når man ejer idéerne, kan man blive en bedre leder end dem, man kritiserer.

Vi kan hjælpe, men ingen kan gøre det originale arbejde for jer. Jeres hjerner er unikke, og hverken AI, computer eller smartphone kan erstatte dem. Det er spændende, især når man er ung. Man kan lægge en livsplan. Friedrich Schiller havde for eksempel en plan om hvert par år at mestre nye felter – historie, filosofi, andre kulturer. Derfor blev han et utroligt produktivt geni: Han holdt aldrig op med at lære. Det må man også, hvis man vil være med til at erstatte det nuværende verdensparadigme.

Vær selvsikre. I “normale” tider kan man måske ikke ændre meget, fordi alt ser ud til at være på skinner, der kører af sig selv. Men lige nu befinder vi os i den mest utrolige konjunktur i historien. Det er i sådanne øjeblikke – hvor gamle paradigmer kollapse, fordi de var utilstrækkelige – at tilstrækkelige idéer kan indføres og vil virke, fordi de er i overensstemmelse med universets lovmæssigheder. Det har vi oplevet i vores eget arbejde: Den eurasiske landbro er hjørnестenen i en ny verdensøkonomisk orden. Vores første plan for Afrikas udvikling udarbejdede vi i 1976 og afholdt en stor konference i Paris. Sammenligner man planerne dengang med det, der sker nu, kan man se, at det – selv om det tog årtier – er ved at blive virkelighed.

Det er den slags situationer, man kan gribe ved at have de rigtige idéer – og ved at have studeret dem. Mit håb er, at I forpligter jer, tænker over det, jeg har sagt, og beslutter jer for at tage ansvar for historien og menneskeheden. Det afhænger af mange unges engagement, om vi kan træde ind i et bedre kapitel i menneskehedens historie. Tænk over det, vend tilbage med idéer – og forpligt jer til at gøre det.

Den franske præsident Macron besvarer EIR's spørgsmål på EU-topmødet om europæisk samarbejde med det Globale Syd om sikkerhed og udvikling

English version below the Danish.

1. oktober 2025 (EIRNS) – Den franske præsident Emmanuel Macron besvarede et spørgsmål fra EIR-journalisten Michelle Rasmussen, da han ankom til mødet mellem de 27 EU-stats- og regeringschefer i dag i København. I den officielle EU Broadcasting-video findes her, hvor Macrons svar høres lidt bedre, begynder spørgsmålet 6 min. og 20 sek. inde i videoen. EIR-videoen, hvor spørgsmålet er mere hørbart på nogle punkter, findes ovenover. Udvekslingen foregik på engelsk.

EIR: BRIKS-landene og Shanghai Cooperation Organization er i gang med at oprette et nyt monetært, økonomisk og politisk system, som er i overensstemmelse med Helga Zepp-LaRouches idé om en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Mener du, at Europa bør signalere til det Globale Syd, at det er villigt til at samarbejde om økonomisk udvikling knyttet til sikkerhed – en idé om fred gennem udvikling [med en fejl kom til at sige sikkerhed], der kan bidrage til at løse kriserne i Gaza og Ukraine?

Macron: Jeg tror meget på, at vi samarbejder, og vi ønsker at øge samarbejdet med lande og kontinenter overalt i verden for at gøre fremskridt sammen med en fredsdagsorden og en åben handelsdagsorden, en åben og fair handelsdagsorden. Derfor ønsker vi at styrke vores relationer til ASEAN, CPTTP [Trans-

Pacific Partnership], de afrikanske lande og de latinamerikanske lande, og jeg mener, at det er en meget vigtig strategi, som ikke på nogen måde forringer vores eksisterende alliance i NATO, men som er et meget vigtigt supplement til Den Europæiske Union og for europæerne.

Og for øvrigt er det ekstremt vigtigt at arbejde som europæere i samarbejde med alle europæere, ikke kun dem, der er en del af, er medlemmer af EU. Derfor er vores europæiske politiske fællesskab så vigtigt. Det er en måde at samarbejde på fra Storbritannien til Tyrkiet. Og når man taler om denne eksistentielle trussel mod europæerne, når man taler om samarbejde mod narkohandel (det vil vi arbejde på i morgen), mod terrorgrupper, mod eksistentielle trusler eller konflikten med nogle magter som Rusland, er dette absolut afgørende.

EIR spurgte derefter højlydt: »Og vil du gøre mere for at stoppe folkemordet i Gaza?«, hvilket kan høres på videoerne, men en anden journalist stillede et spørgsmål på samme tid, som Macron derefter besvarede.

Ud over EU's værtsstation filmede DRTV og andre internationale tv-stationer udvekslingen, men det vides ikke, om de sendte den live eller senere.

English:

Oct. 1, 2025 (EIRNS)—COPENHAGEN-- French president Macron answered a question from EIR journalist Michelle Rasmussen as he arrived at the meeting of the 27 EU heads of state and government today in Copenhagen. The official EU Broadcasting video, where Macron's answer is a little clearer is here, starting at 6 min. 20 sec.

The EIR video, where the question is more audible at some points, is above.

EIR: The BRICS countries and the Shanghai Cooperation

Organization are setting up a new monetary, economic and political system, which coheres with Helga Zepp-LaRouche's idea of a new international security and development architecture. Do you think that Europe should signal to the Global South, that it is willing to cooperate on economic development tied with security—a peace through development [mistakenly said security] idea that could help solve the crises in Gaza and Ukraine?

Macron: I very [much] believe that we do cooperate, and we want to increase the cooperation with countries and continents everywhere in the world, to progress together on a peace agenda, and an open trade agenda, open and fair trade agenda. This is why we want to multiply the intimacy with ASEAN, CPTTP (Trans-Pacific Partnership), the African countries, Latin [American] countries, and I think it is a very important strategy, which has nothing to be subtracted from our existing alliance in NATO, but is a very important compliment for the European Union and for the Europeans.

And by the way, working as Europeans, with the cooperation of all the Europeans, not just those who are part of, are members of the EU, is extremely important. This is why our European political community is so important. This is a way to cooperate from the UK to Turkey. And when you speak about this existential threat for the Europeans, when you speak about cooperation against narco-trafficking, (we will work on that tomorrow) , against terrorist groups, against existential threats, or or the conflict with some powers like Russia this is absolutely crucial..

EIR then shouted out: "And will you do more to stop the genocide in Gaza?", which is audible on the videos, but another's journalist asked a question at the same time, which Macron then answered.